SZIVÁRVÁNY
KISKÖNYVTÁR

ÁRA
1·20
Ft

DR. KARAFANDA fogadása

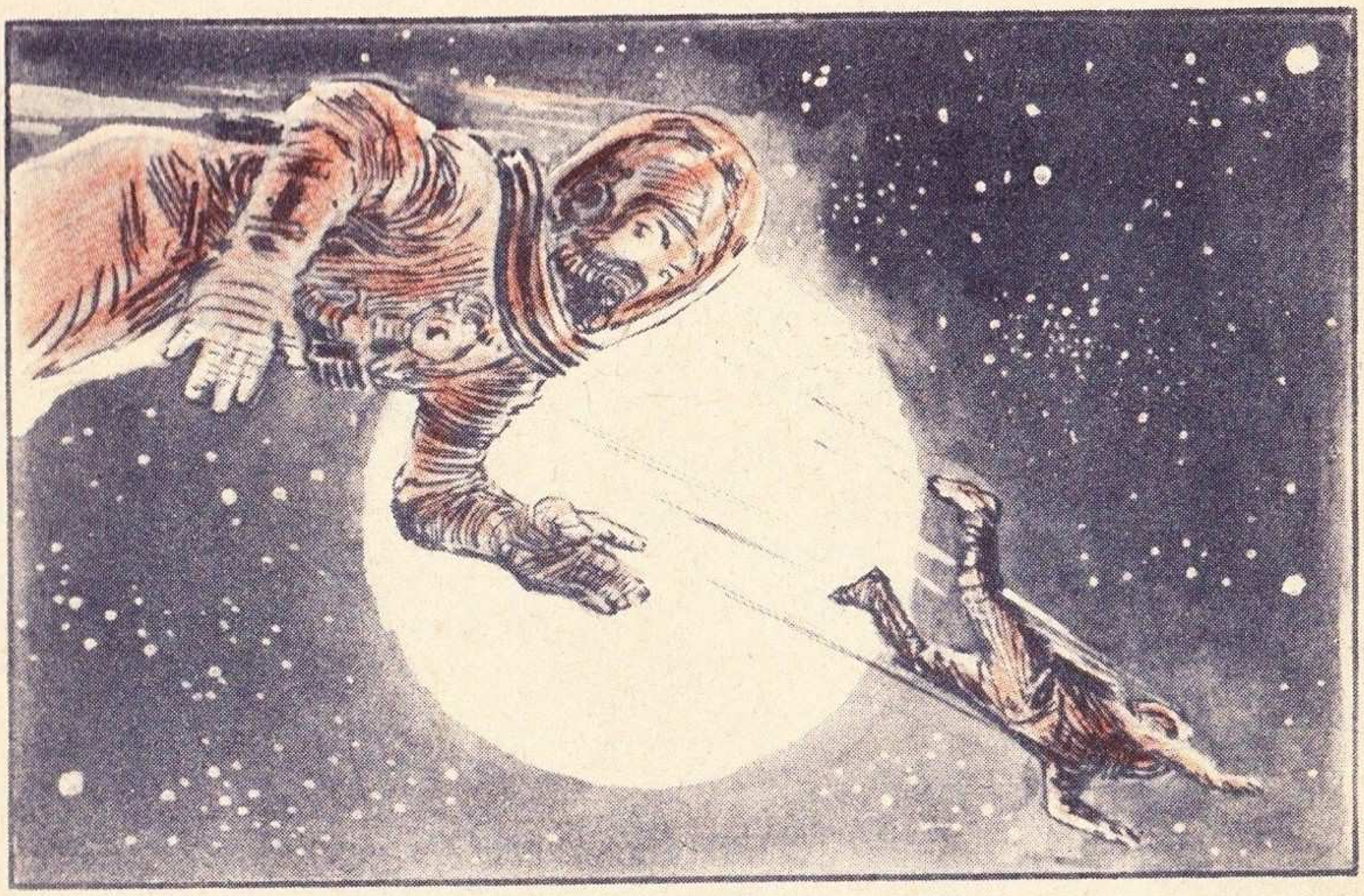

Figyelem, figyelem! Elérkezett az ideje, hogy létrehozzuk a csillagászati megfigyelésekre és emberi tartózkodásra is alkalmas mesterséges Holdat! Hogyan szállítsuk a Föld vonzási körének határára a műbolygó alkatrészeit, vajon kiállja-e a próbát az űrbeli szerelők részére tervezett ruha? — mindezek még megoldatlan kérdések. Olyan embert keresünk tehát, aki hajlandó egy önműködő rakétában felröppenni a világűrbe... Csak az jelentkezzék, aki hajlandó akár életét is feláldozni a tudomány szolgálatában.

2050. május 15-én. *Nemzetközi Tudományos Akadémia*

IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ

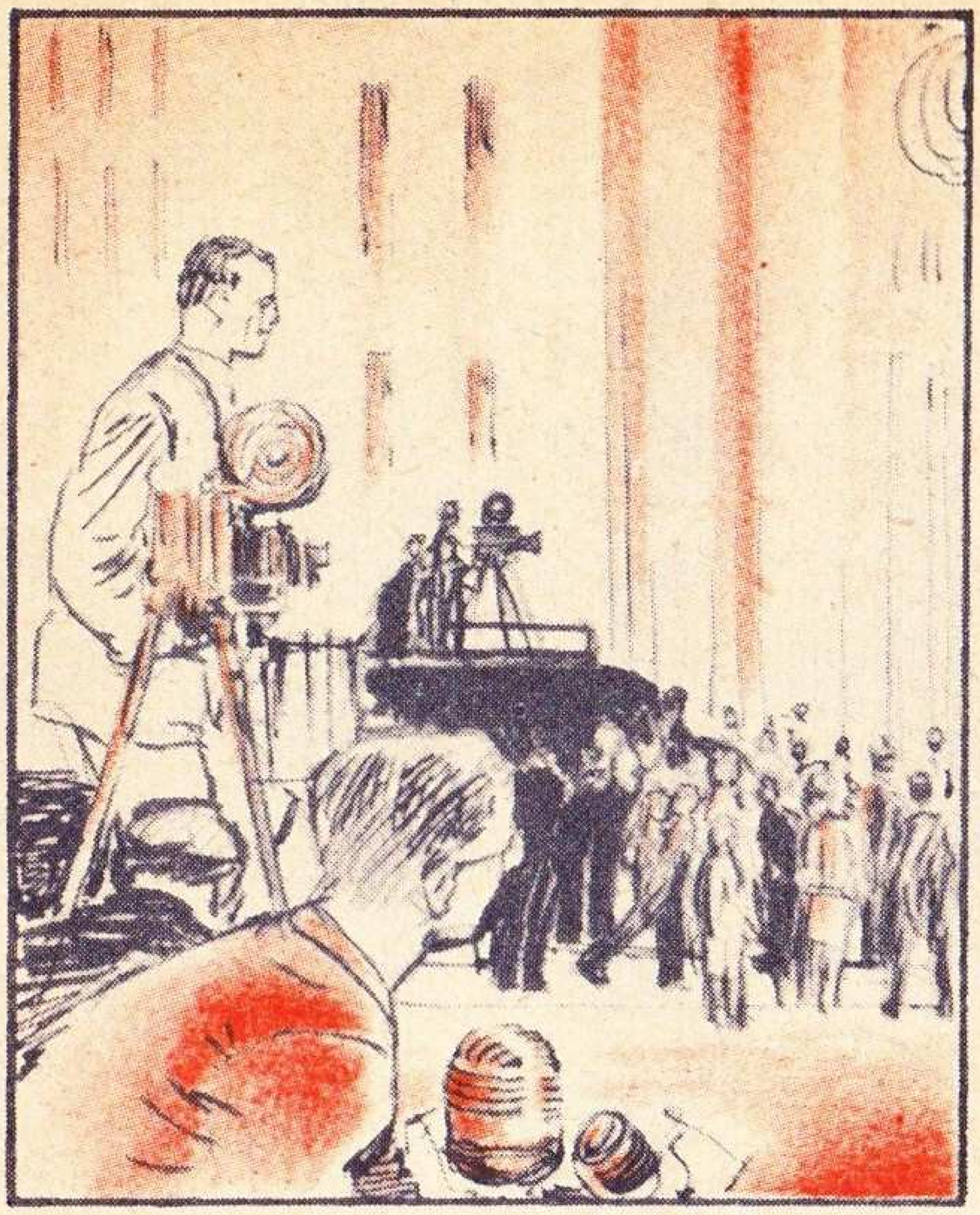

A felhívást szertevitték az újságok, a televízió is közvetítette. Lázba jött a világ. Pár nap múlva már sok ezren sorakoztak az atomrakéták telepének kapujánál.

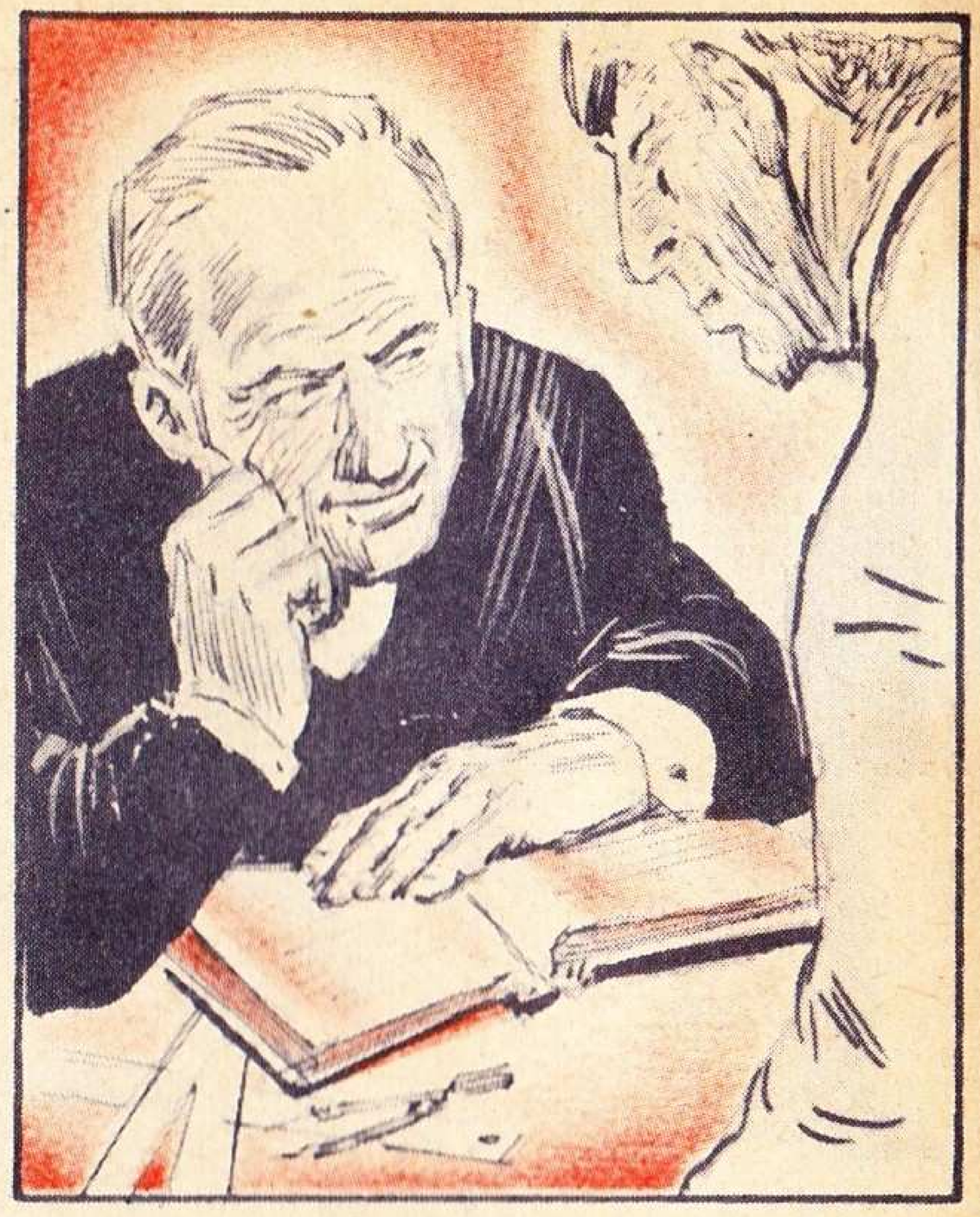

Ugyanekkor a főépület egyik szobájában parázs vita folyt.. „Dr. Karafanda, ön tehát ma is azt állítja, hogy a világűrnek különleges fizikai törvényei vannak?"

„Úgy van! Istenkísértés ez a vállalkozás. Az ember maradjon a földön. A világűr titkai megismerhetetlenek." „Tudós így nem beszél!" — kiáltotta az igazgató. — „Szavamra mondom, ha az első út sikerül, önt is felrepíttetem!" „Az első út sem fog sikerülni" . . . — és Karafanda fogadásra nyújtotta a kezét.

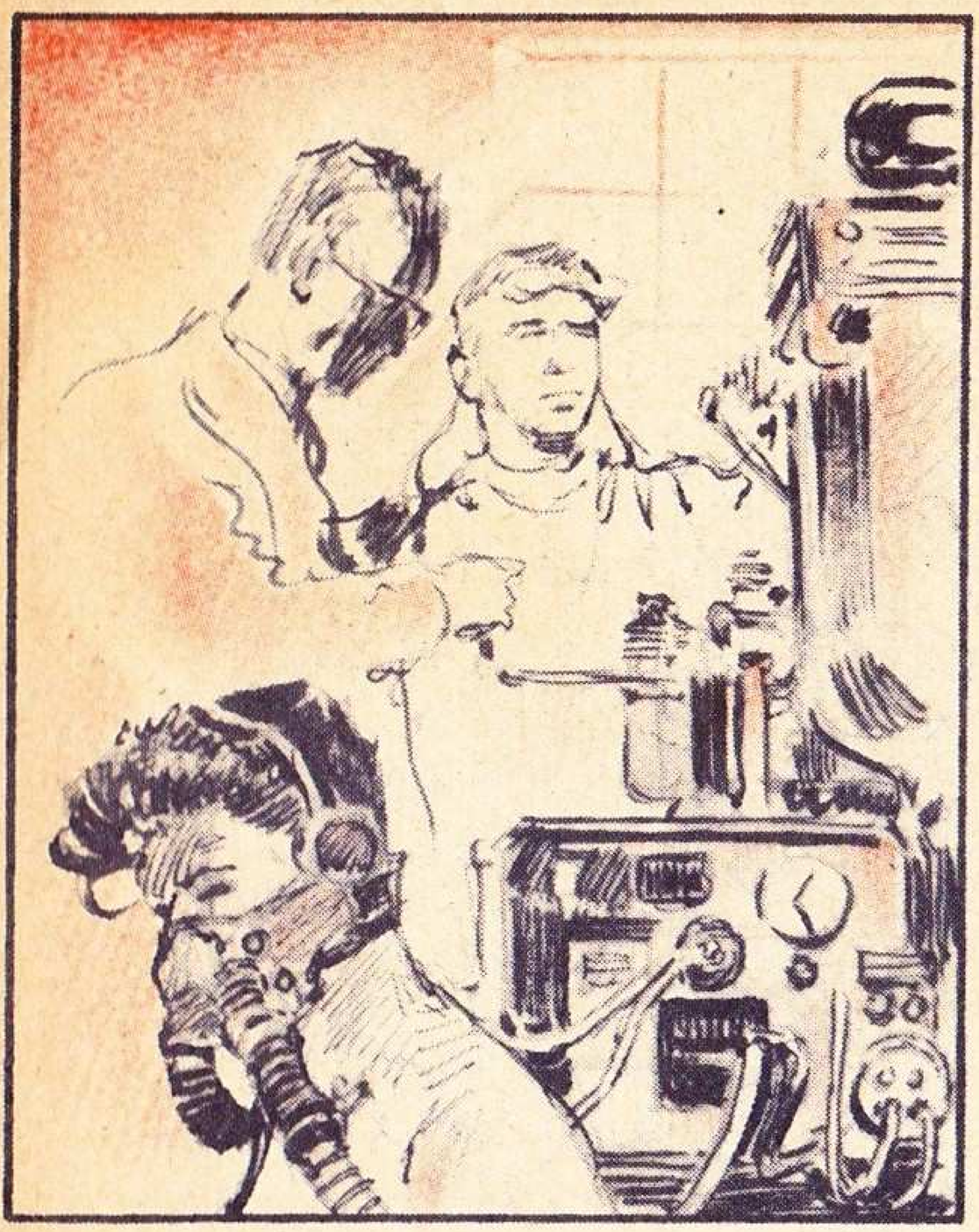

„A világűr hőse csak edzett sportember lehet, aki egyaránt jártas a technikában és a természettudományban" — vélték az orvosok.

A toronyszobából sötét árnyék figyelte a várakozókat. Dr. Karafanda volt, a telep mérnöke. Tépelődött, gondolkozott és — nagyon, nagyon félt...

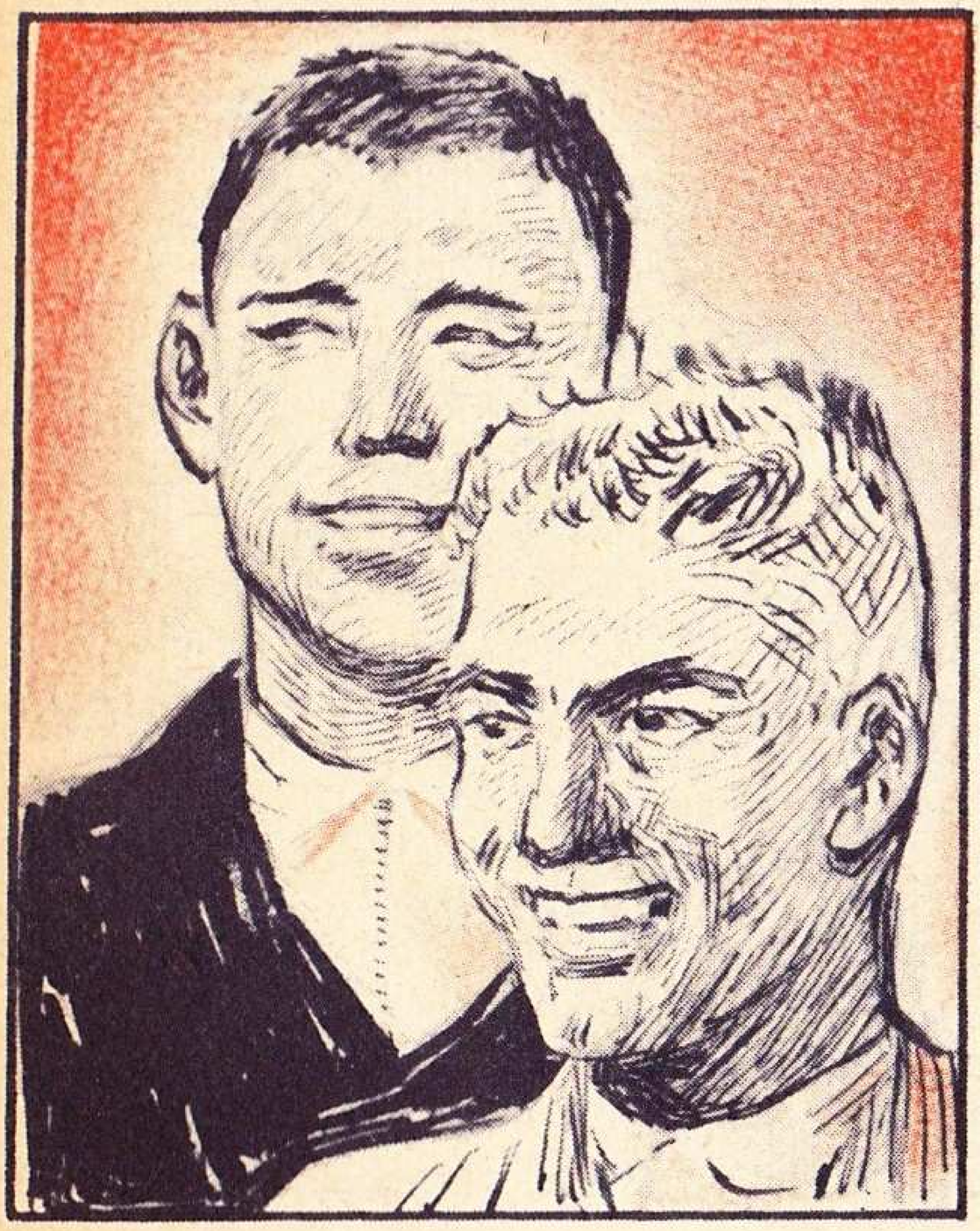

A bizottságok tízezer embert vizsgáltak meg. Legalkalmasabbnak Kovács Vincét és Li Pót találták. A sorshúzás végül Kovács Vincének kedvezett.

„Kár az életét kockáztatnia" — mormogta dr. Karafanda. „A tudomány sok mindenre képes" — szólt Vince. —- „Megnézhetném a rakétámat?" „Természetesen."

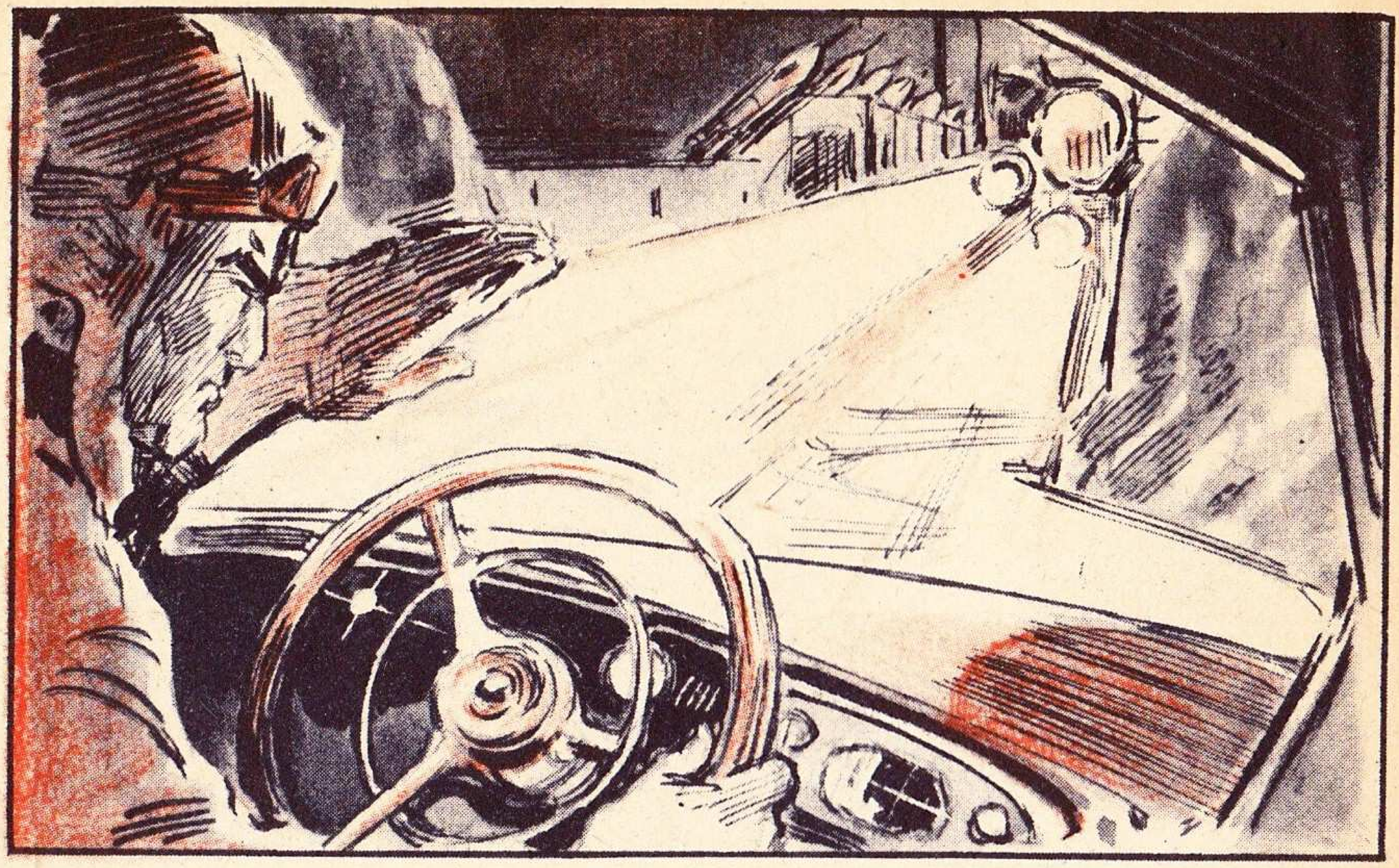

A rakéták egy sivatag mélyén álltak. Magányos autó rohant feléjük. Egyszerre csak reflektorok fénye vakította el a vezetőt.

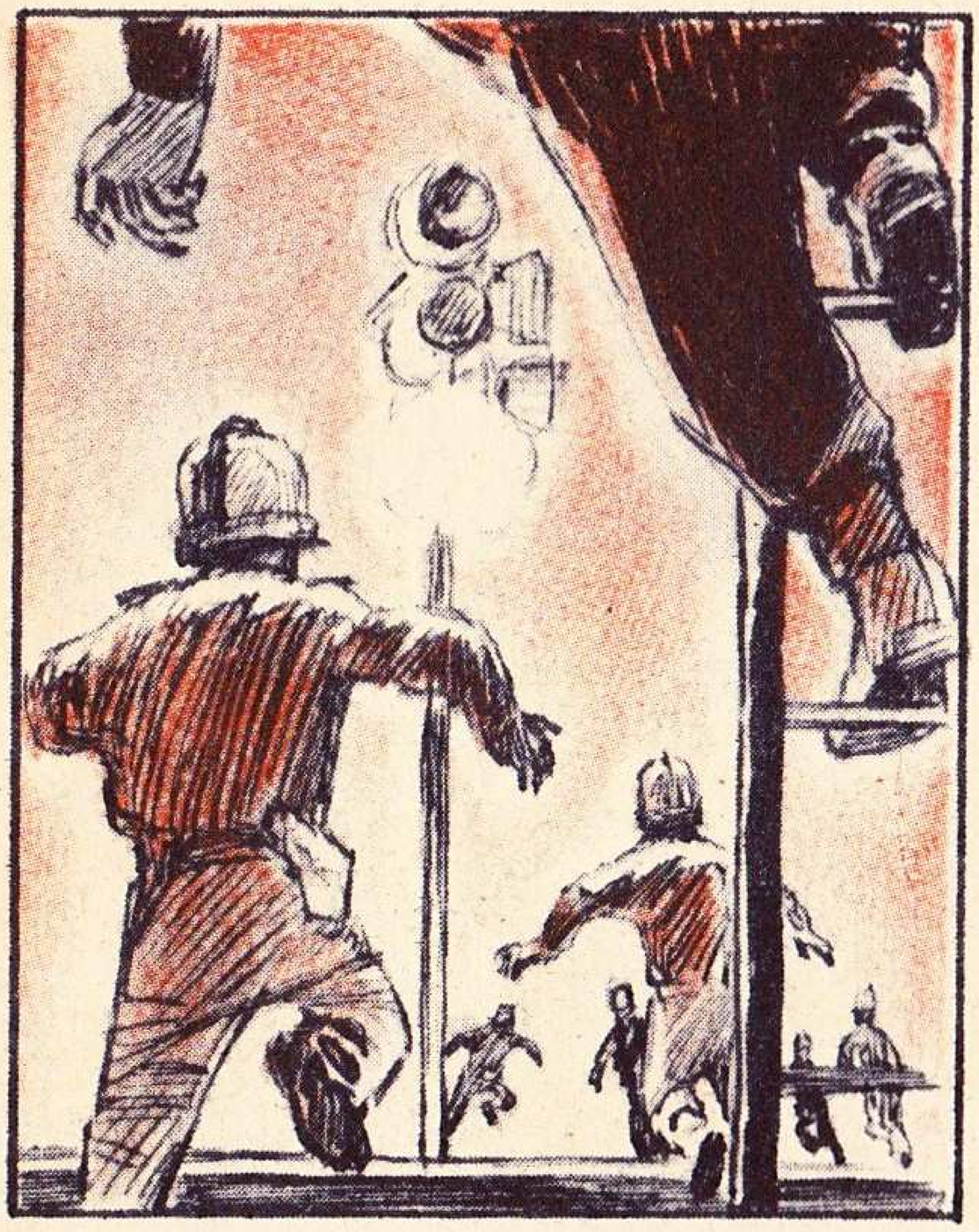

Riadó! Erre nem volt példa évtizedek óta. A közeli őrtornyok legénysége összeszaladt a szenzációra.

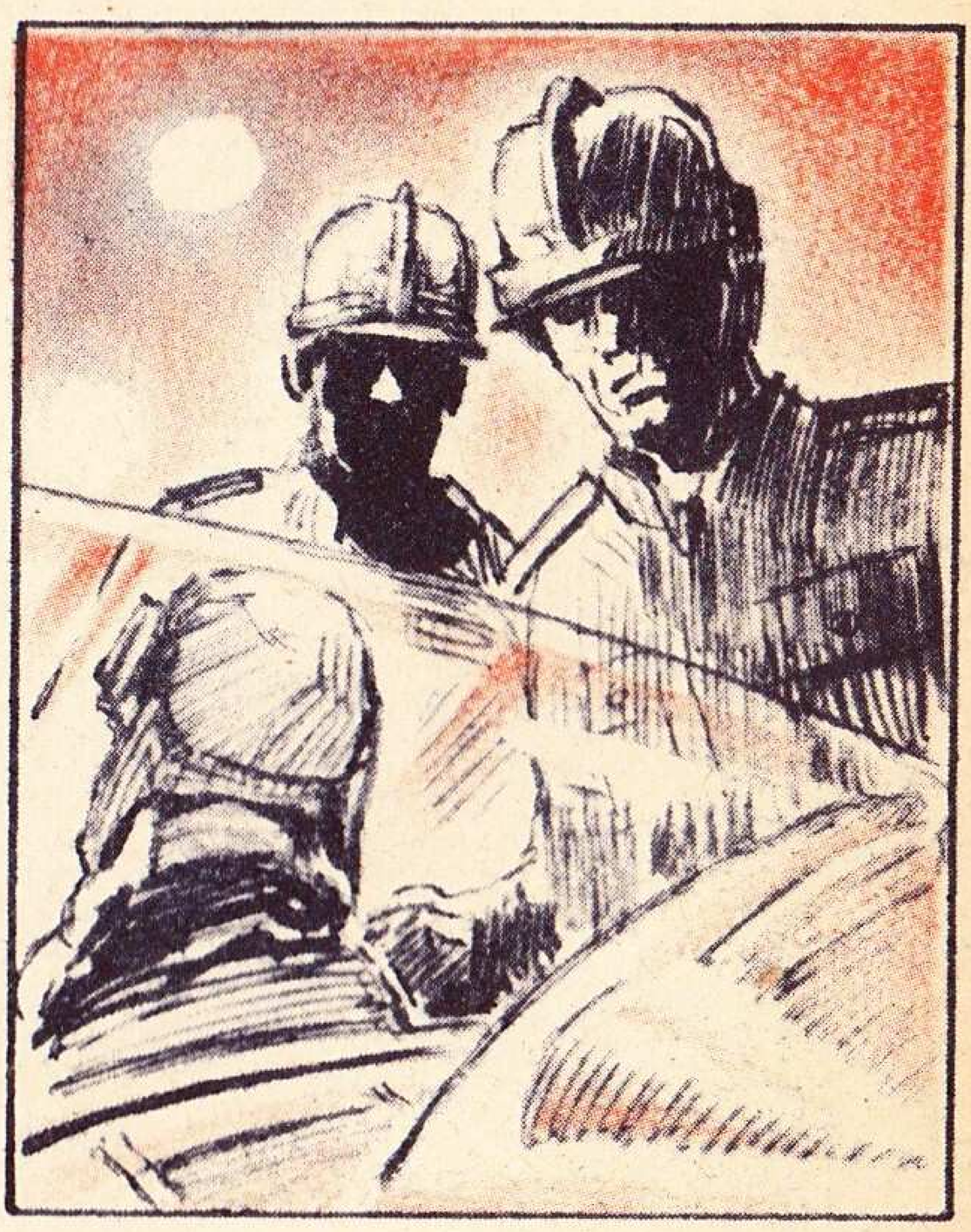

„Dr. Karafanda szóbeli engedélyt adott. Hívják fel a lakásán...” — mondotta Kovács Vince.

Eközben egy helikopter ereszkedett észrevétlenül a 01-es rakéta csúcsára. Valaki kiszállt belőle és óvatosan a vezetőfülkébe bújt.

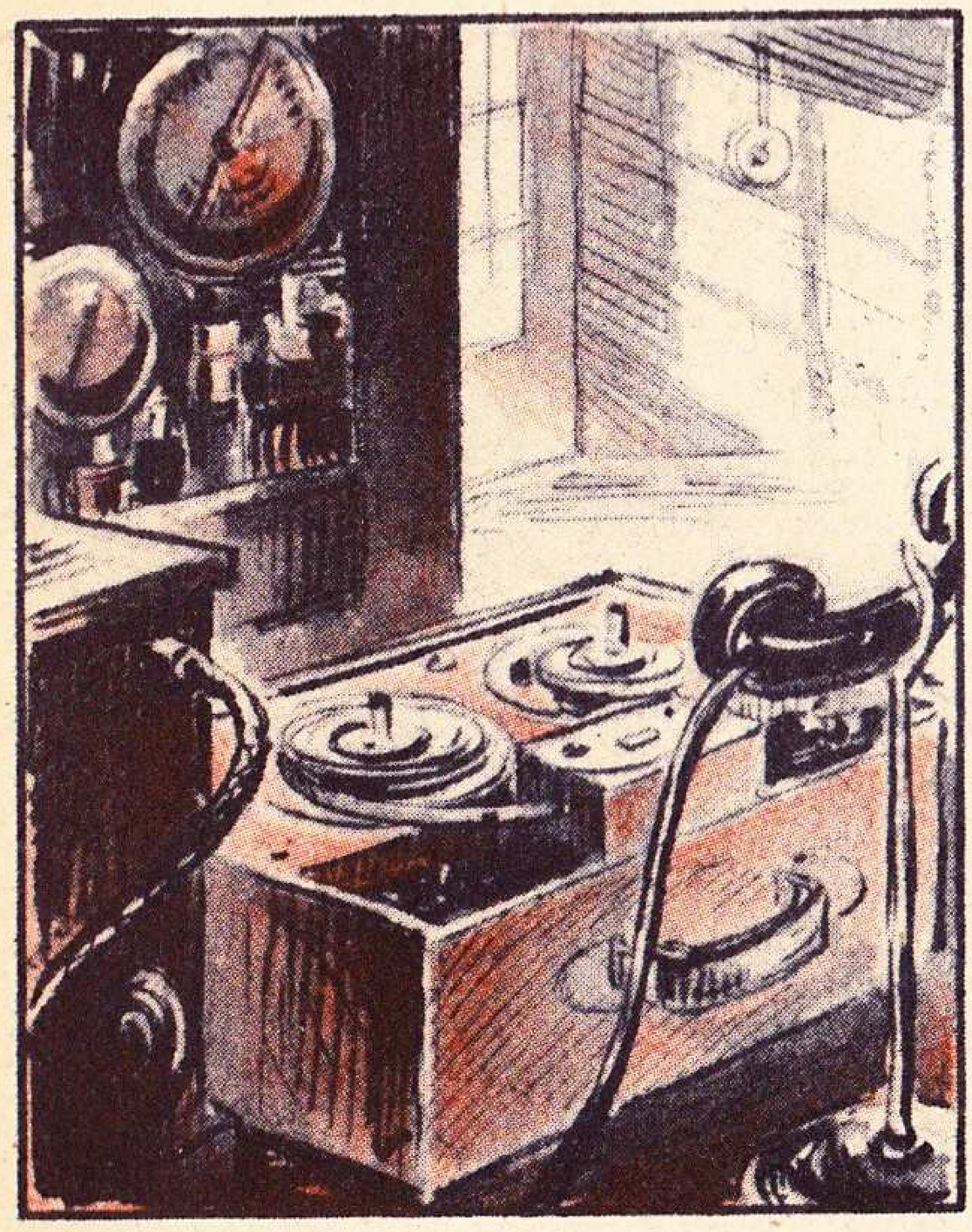

Búg a telefon. A szobában senki. A magnetofonból Karafanda hangja válaszol: „Itt Karafanda beszél. Kovács Vincének az engedélyt megadom . . .”

Hajnalodott. Vince az őrség parancsnokával a rakétát vizsgálgatta. „A 01-sel fog felrepülni. A fülke távol van az atommotortól, káros sugárzás nem érheti . . .”

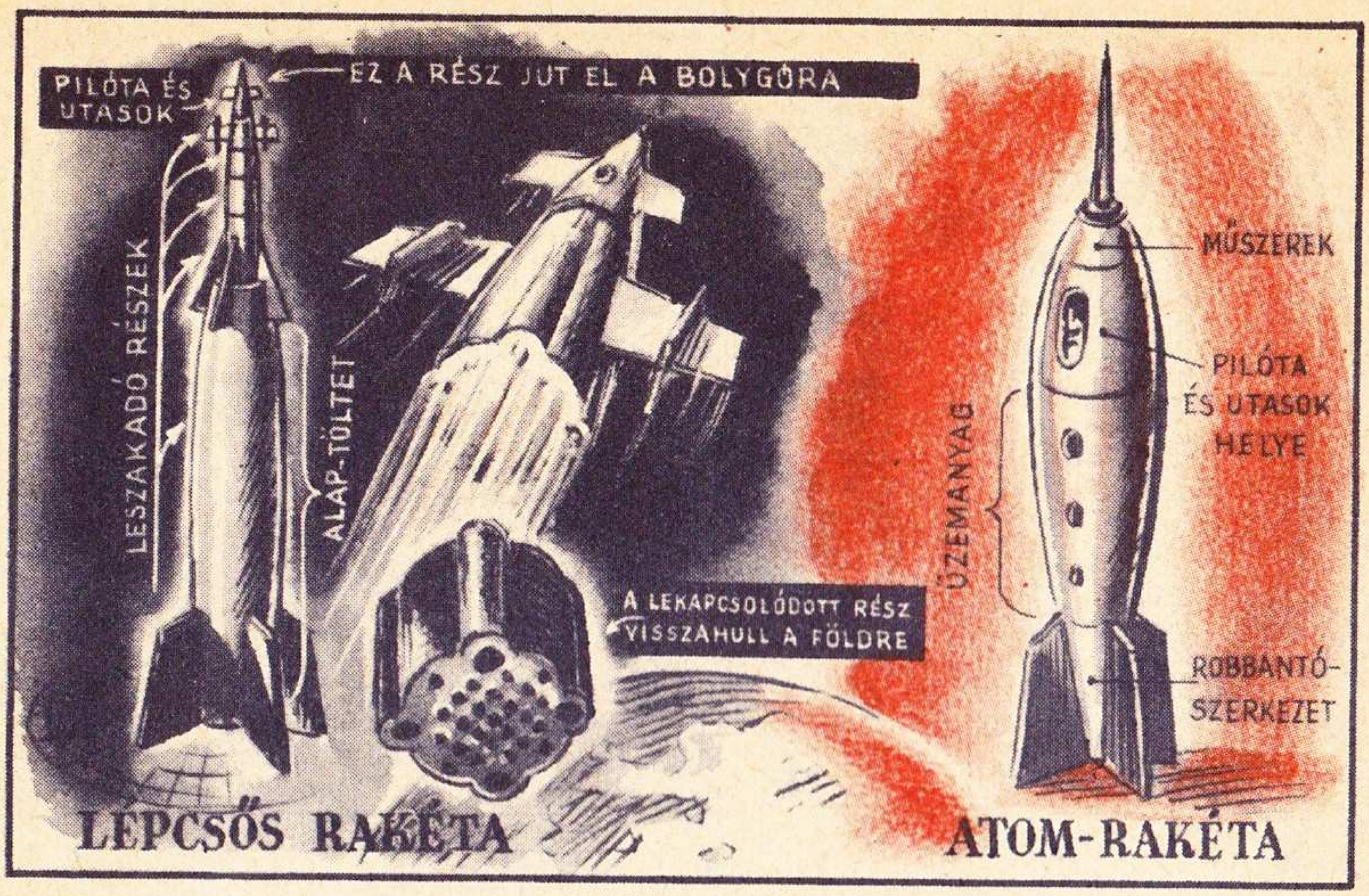

Ilyen volt a régi, „lépcsős" rakéta. Ha az első „lépcső" üzemanyaga kifogyott, a következő új erővel folytatta útját. Az atomrakéta üzemanyaga azonban elegendő a földi tömegvonzás leküzdésére. A 01-es automatikus : felröppen és negyedóra múlva magától visszatér a Földre. Ön a háti rakéta segítségével mozoghat az űrben.

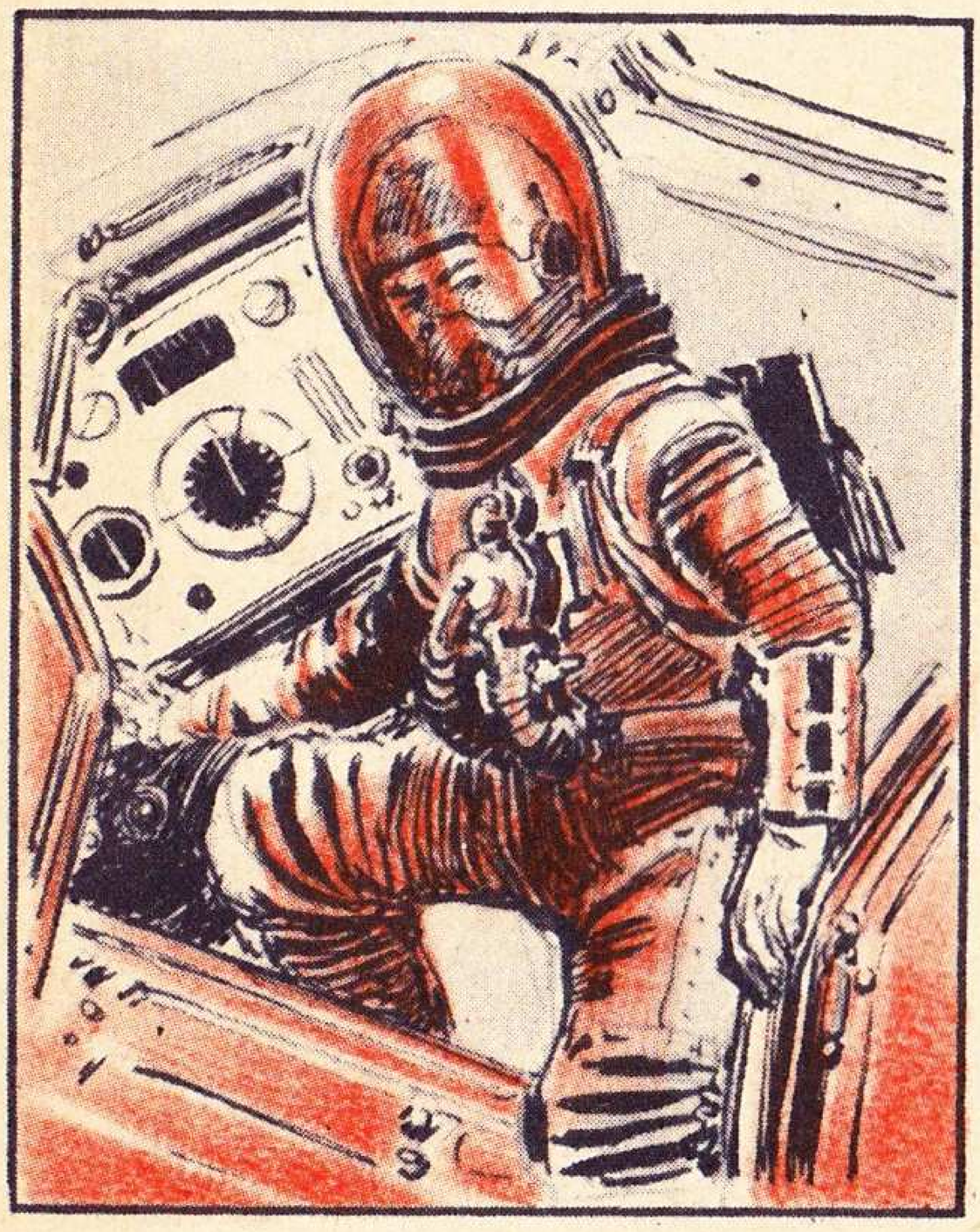

„Kovács Vince ! Szálljon be ! Ez a különleges ruha megakadályozza, hogy a hirtelen indulásnál lefusson a vér a fejéből és halálát okozza."

„Mielőtt a rakétából kilépne, nyomja meg ezt a gombot. Aztán már semmi dolga sem lesz !" — S dr. Karafanda kajánul elmosolyodott.

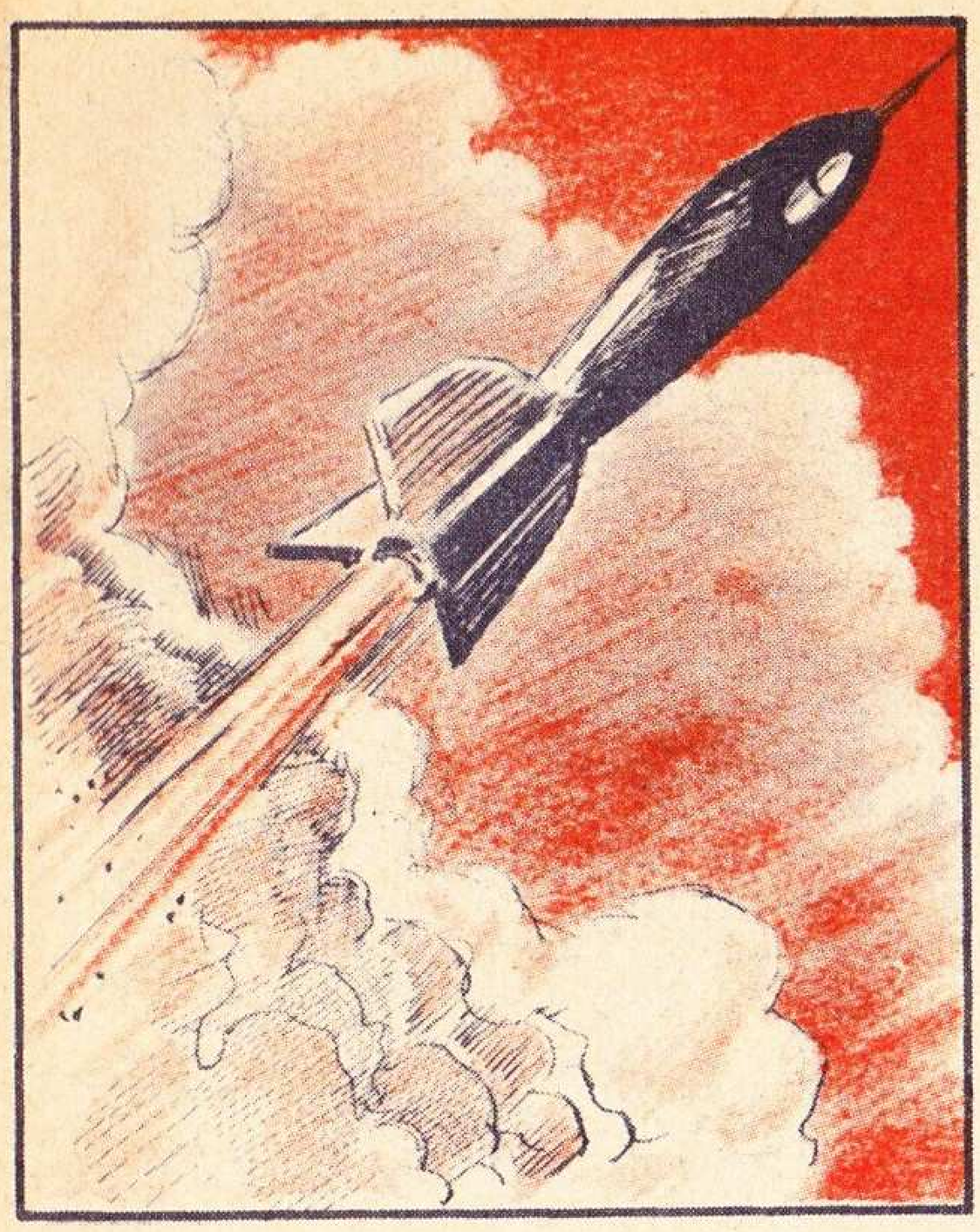

Iszonyatos dörrenés. A rakéta elindult. Másodpercenként 11,2 km sebességgel repítette utasát, hogy kiszabadítsa a Föld tömegvonzásából.

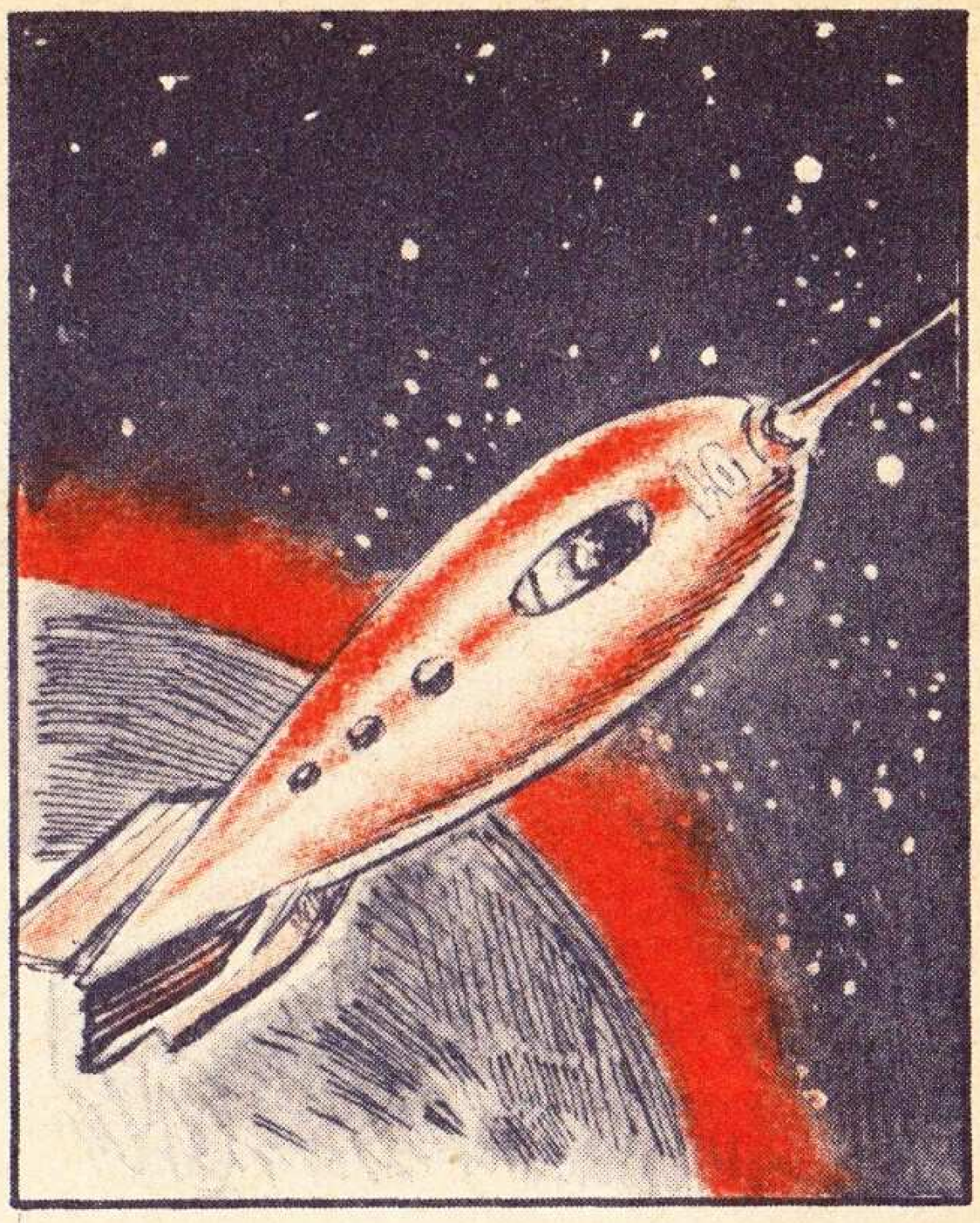

„Csak ezt túléljem" — sóhajtott Vince. Pedig az út nem tartott sokáig. Éppen három percig. A rakéta lassult és 2016 km magasságban megállt.

Süket csendesség vette körül Vincét. Csodálatosan súlytalannak érezte magát. Az ajtó kinyílt. Vince — Karafanda tanácsára — megnyomta a gombot...

...és ellökte magát a rakétától... Abban a pillanatban rettentő dolog történt! Becsapódott az ajtó, fellobbant a motor és a rakéta tovább repült!

Idelenn a földön felzúgtak a kísérleti telep szirénái. A radarernyő képét a televízió is közvetítette. Az egész világ hírt kapott a szerencsétlenségről.

Mi történt a rakétával? Miért repült tovább? Hiba csúszott a számításokba? Csak egy ember tudta a titkot. S ez az egy diadalittasan nevetett.

Eleven holdként magányos ember kering a Föld körül. —273 fok a hideg. Megvéd ellene az öltöny elektromos fűtése. A Nap sugarai csak azt égetik kegyetlenül, amibe beleütköznek. Megvéd ellenük a ruha csillámló, tükröző felülete. Itt levegő nincs, az égbolt tehát nem kék, hanem fekete.

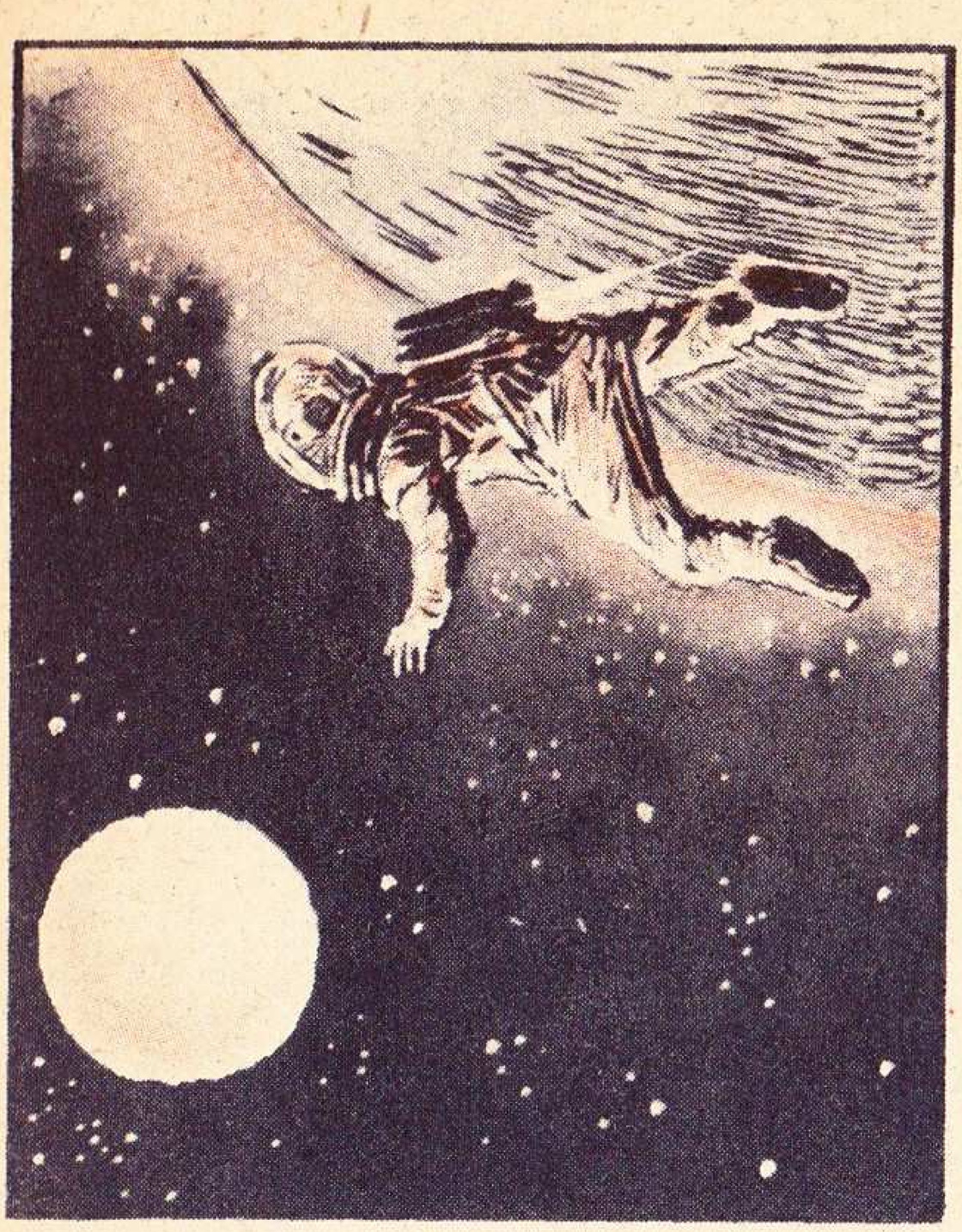

Jobbra a hatalmas Föld, balra a kicsiny Hold. SOS! A parányi rádió azonban az űrbeli szerelők egymásközti beszélgetésére készült, hullámai nem jutnak le a Földre.

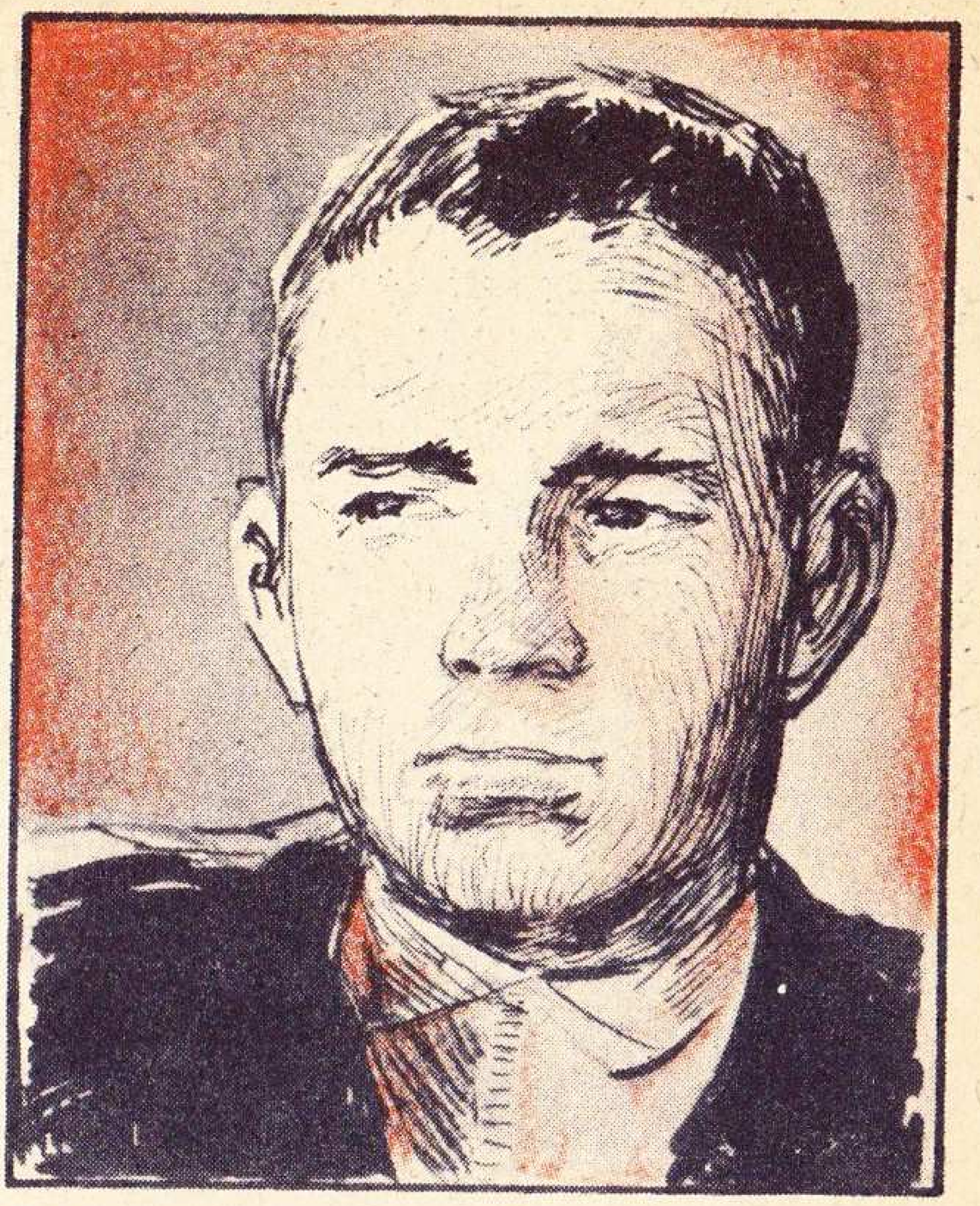

„Én vállalkozom arra, hogy lehozom Kovács Vincét!" — mondta Li Po. Az igazgató megszorította a kezét... „Induljon. Kovács oxigénje csak három napra elég."

„Kovács keringése lassúbb a Föld forgásánál. Más szögben kell indítani a 02-est." „Helyes" — bólintott az igazgató. — „A beállítást magam fogom ellenőrizni."

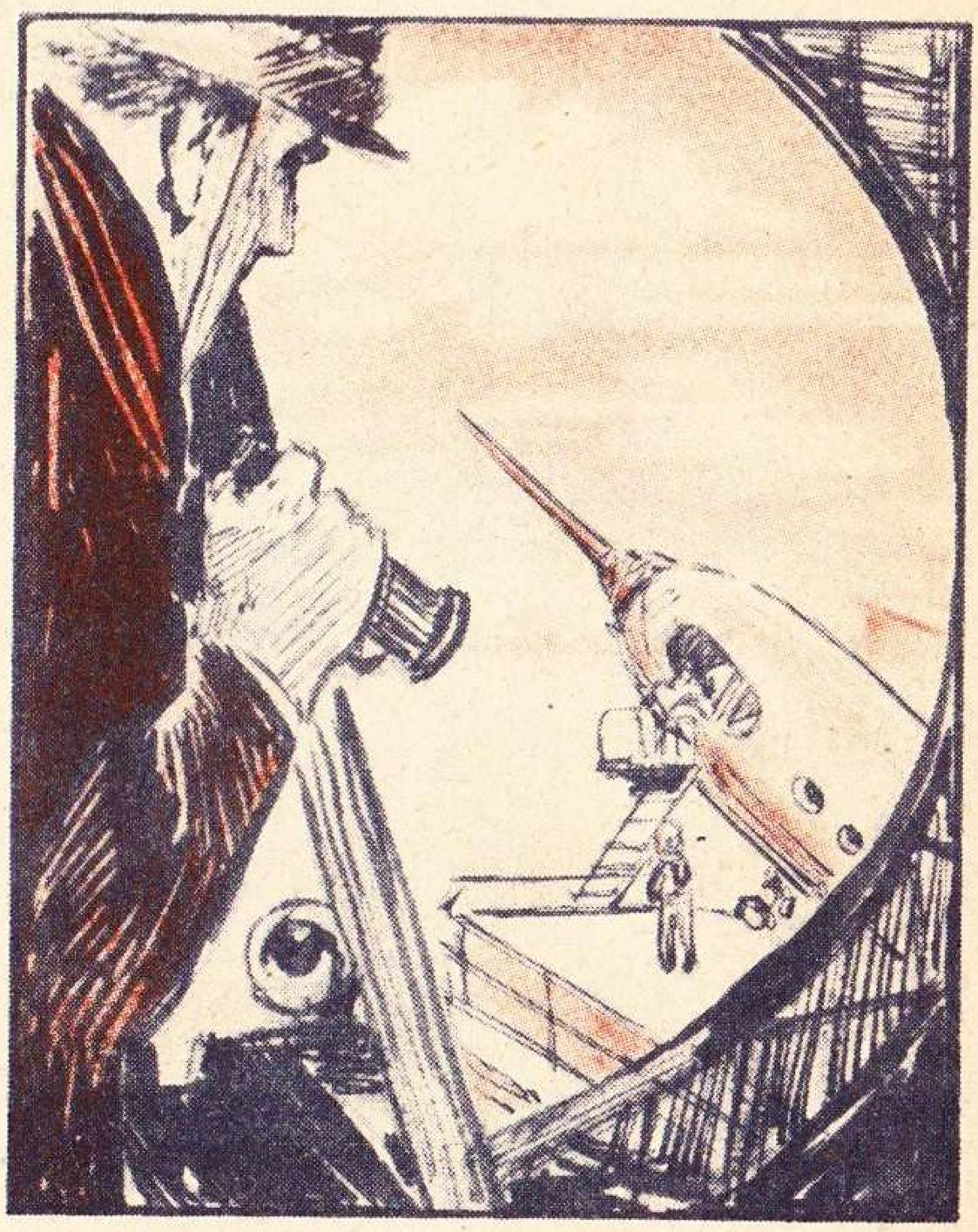

A figyelőtoronyban két őr beszélgetett: „Vajon mit kell megigazítani a 02-en?" „Dr. Karafanda nem szereti, ha zavarják. Lessük meg inkább távcsövön..."

Li Po elhelyezkedett a fülkében. Karafanda még egyszer figyelmeztette : „Mielőtt kilépne, nyomja meg a gombot.”

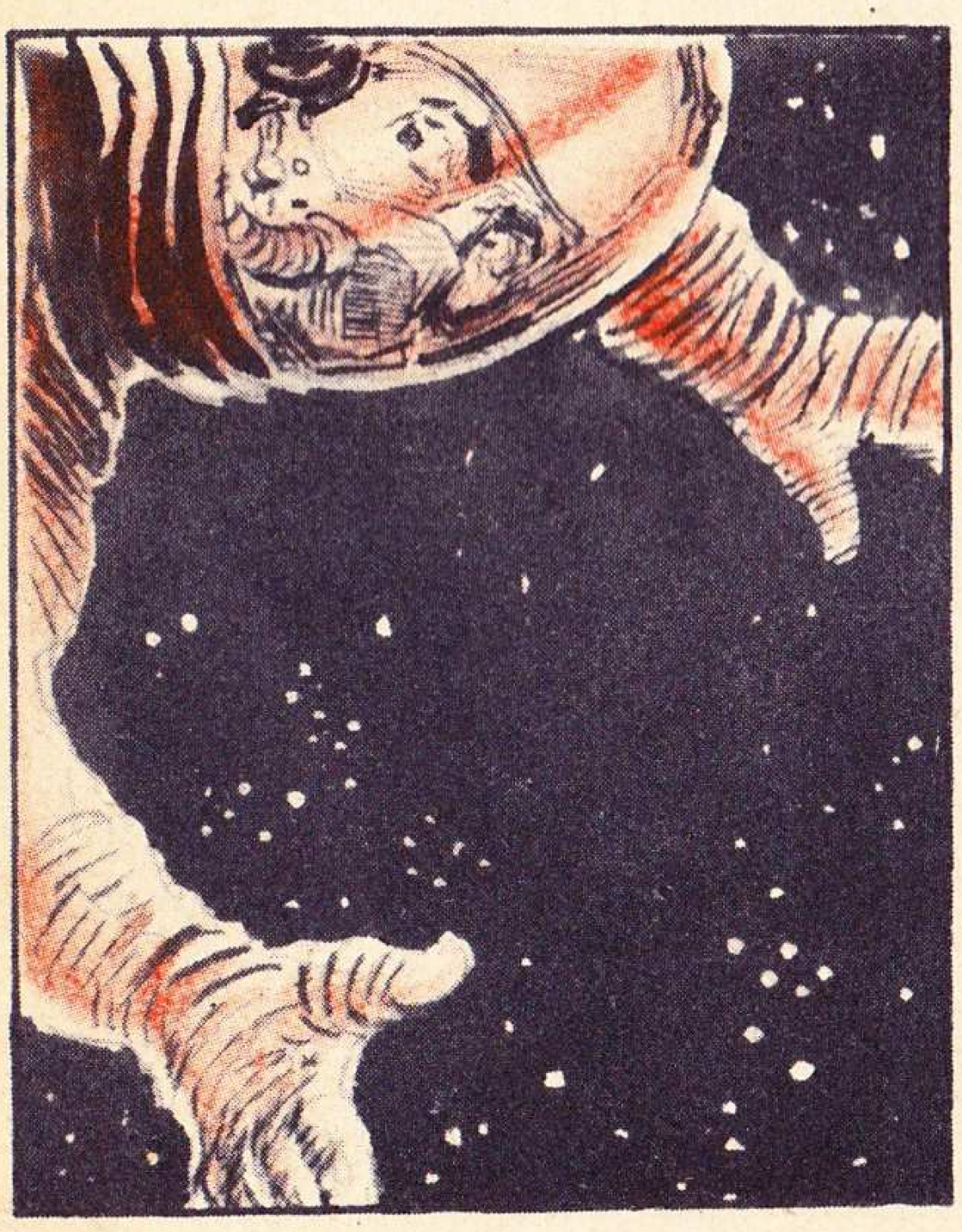

Vince tudta, hogy nem eshet le, hiszen itt már nincs súlya semminek. Mégis rettentő órákat élt át. Vajon segítségére jönnek-e?

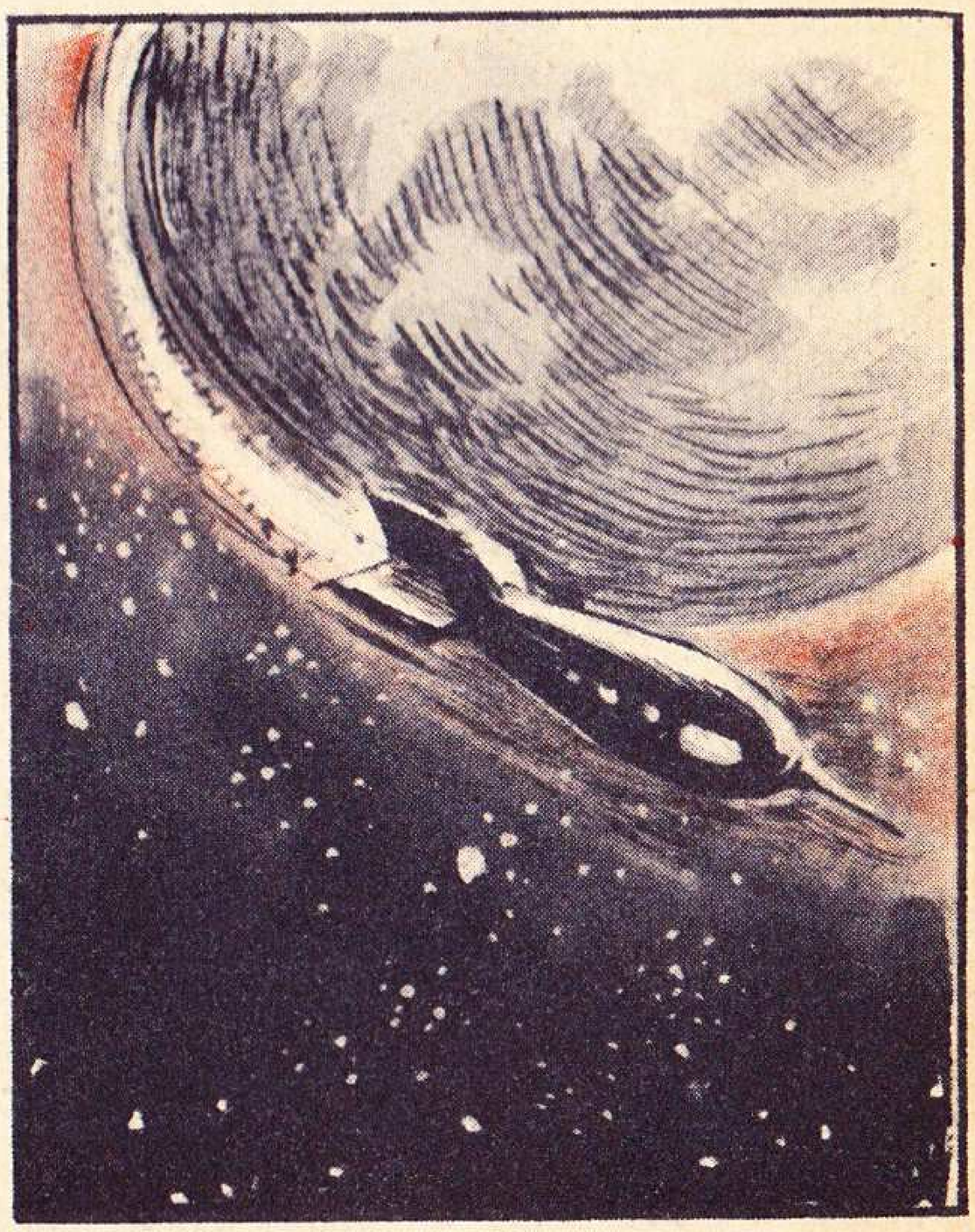

A válasz nem késett sokáig. Felszakadt a Földet borító kékes levegőréteg. Csupán egy villanás. Megjelent a 02-es rakéta.

„Átkozott rakéták, hiszen a 02-es is tovább repül!" — kiáltott az igazgató. „Megmondtam előre" — sóhajtott dr. Karafanda. — „A fogadást elvesztette . . ."

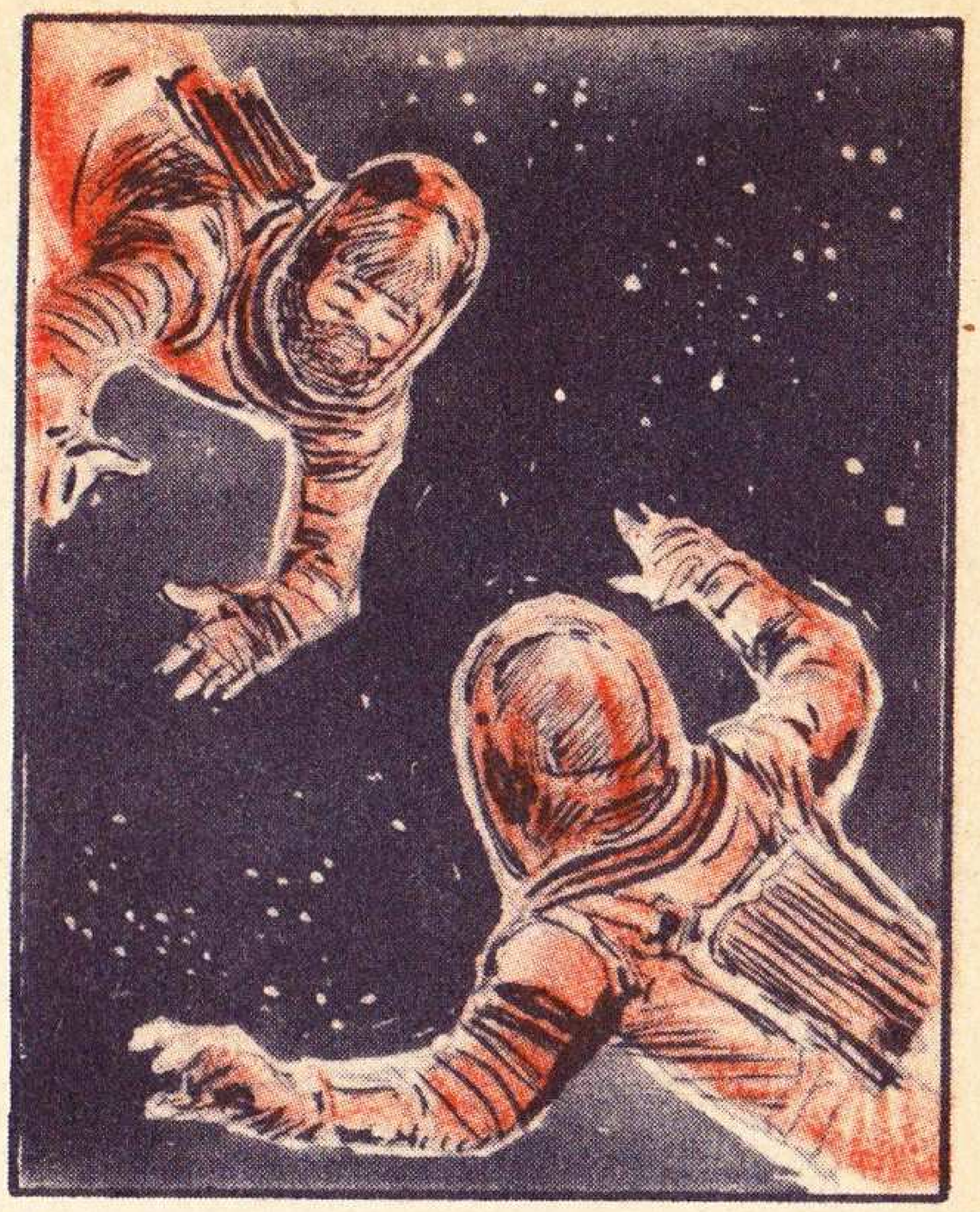

„A rakéta önműködő. Miért mondta hát Karafanda, hogy kiszállás előtt nyomjuk meg azt a gombot?" „Igazad van, Li Po, csakis az ő keze lehet a dologban."

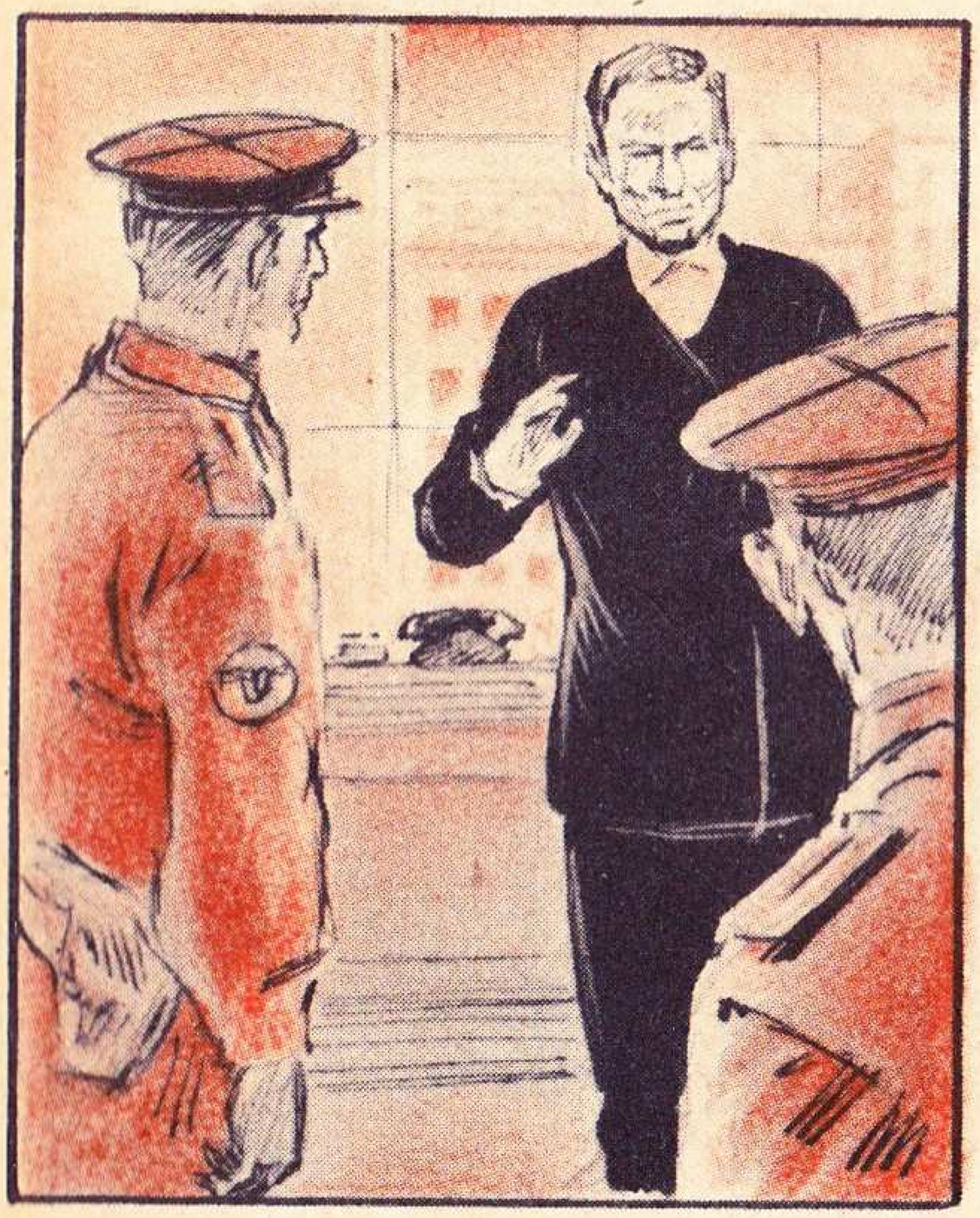

Az igazgató a rendőrséghez fordult: „Bűnügyre gyanakszom. Általános vizsgálatot követelek. Nincs vesztegetni való időnk!"

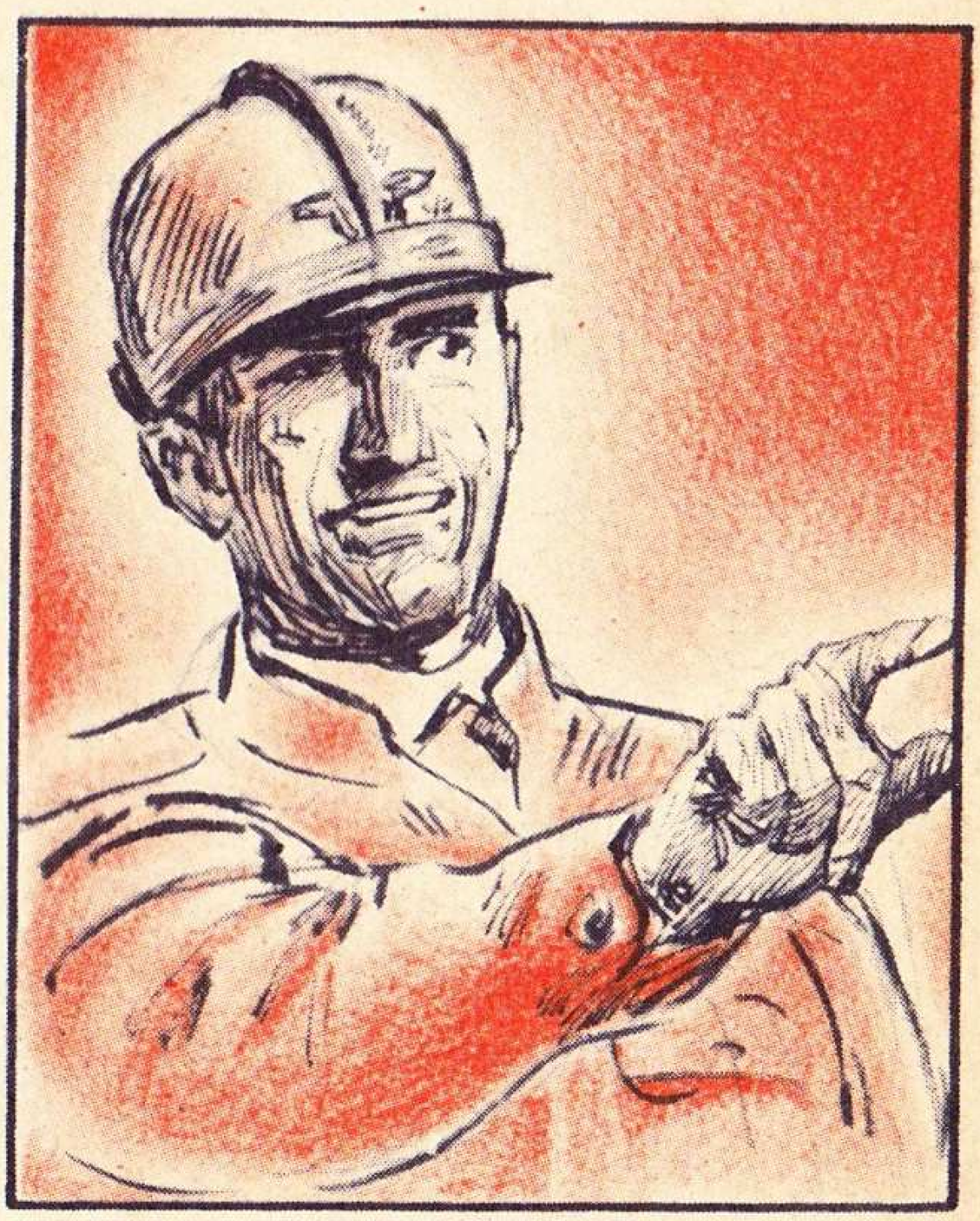

„Távcsövön meglestük, hogy dr. Karafanda nemcsak az irányzékot igazította. A fülkébe is felmászott" — vallotta az őrség.

„Dr Karafanda, letartóztatom!" A minden tagjában remegő embert egy óra múlva már bíróság elé állították. Az igazgató azonban kegyelmet kért számára, azzal a feltétellel, hogy a 03-as rakétában felrepül és lehozza bűnös hiúságának áldozatait. Ha ugyan még élnek.

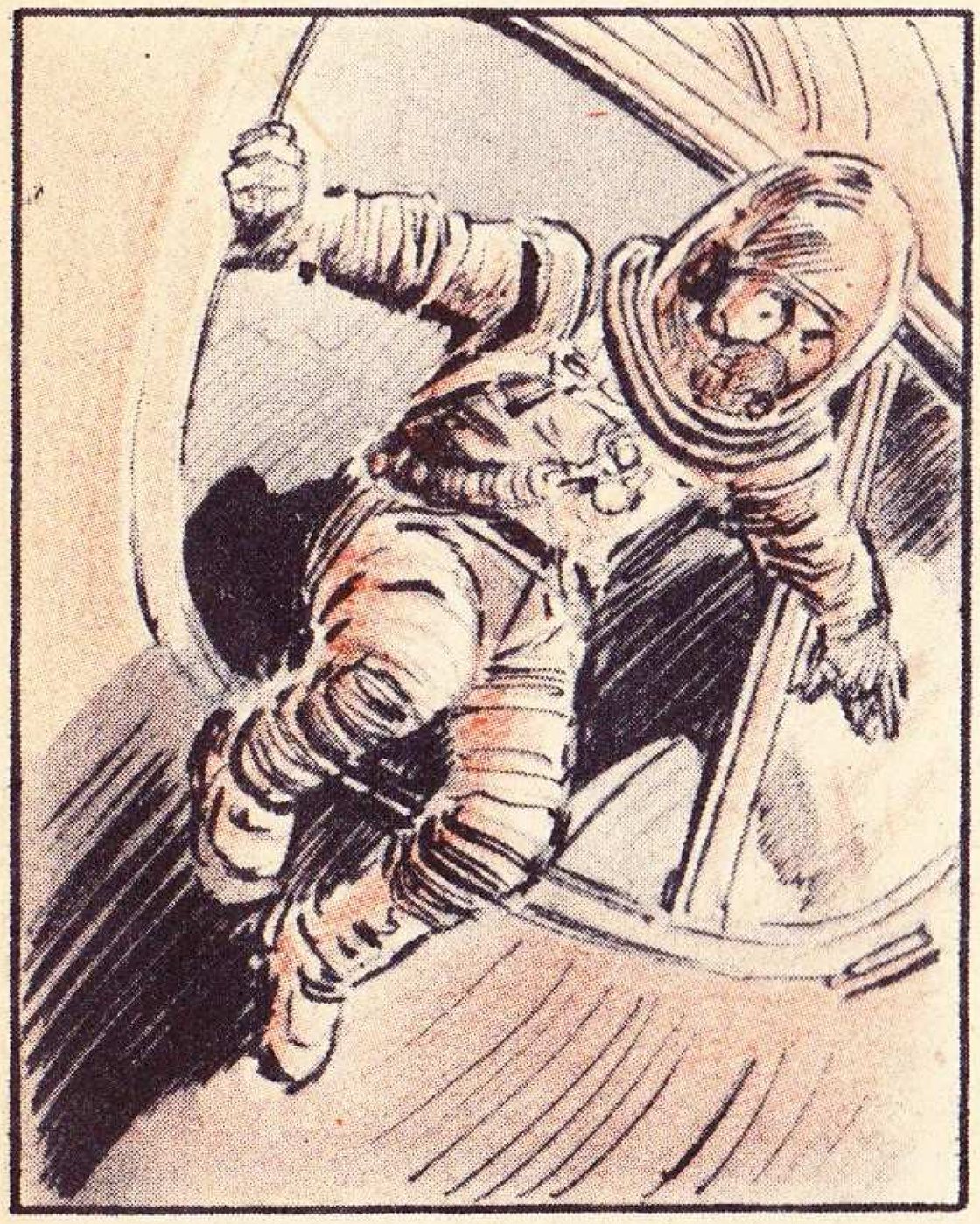

Ez a rakéta nem repült tovább. „Ha meglátnak, úgyis végem." — Karafanda nagy sokára ellökte magát a géptől. A távolban két hátirakéta tüze villant fel.

Megszólaltak a parányi rádiók. „Éltek még?" „Már nem sokáig, az oxigénünk fogyóban. De te is velünk pusztulsz!" „Ne bántsatok, tiértetek jöttem!"

„Hazudsz! Arra is képes lennél, hogy felhasítsd a ruhánkat. Azt mondanád odalenn, hogy meteor ütközött belénk . . .” Vince szavaira Karafanda szeme félelmesen villant.

„Eltaláltad, Kovács Vince. Kivárom, míg elfogy az oxigénetek, s akkor térek vissza. A meteor . . . valóban nem rossz gondolat. És ne merjetek közeledni!“

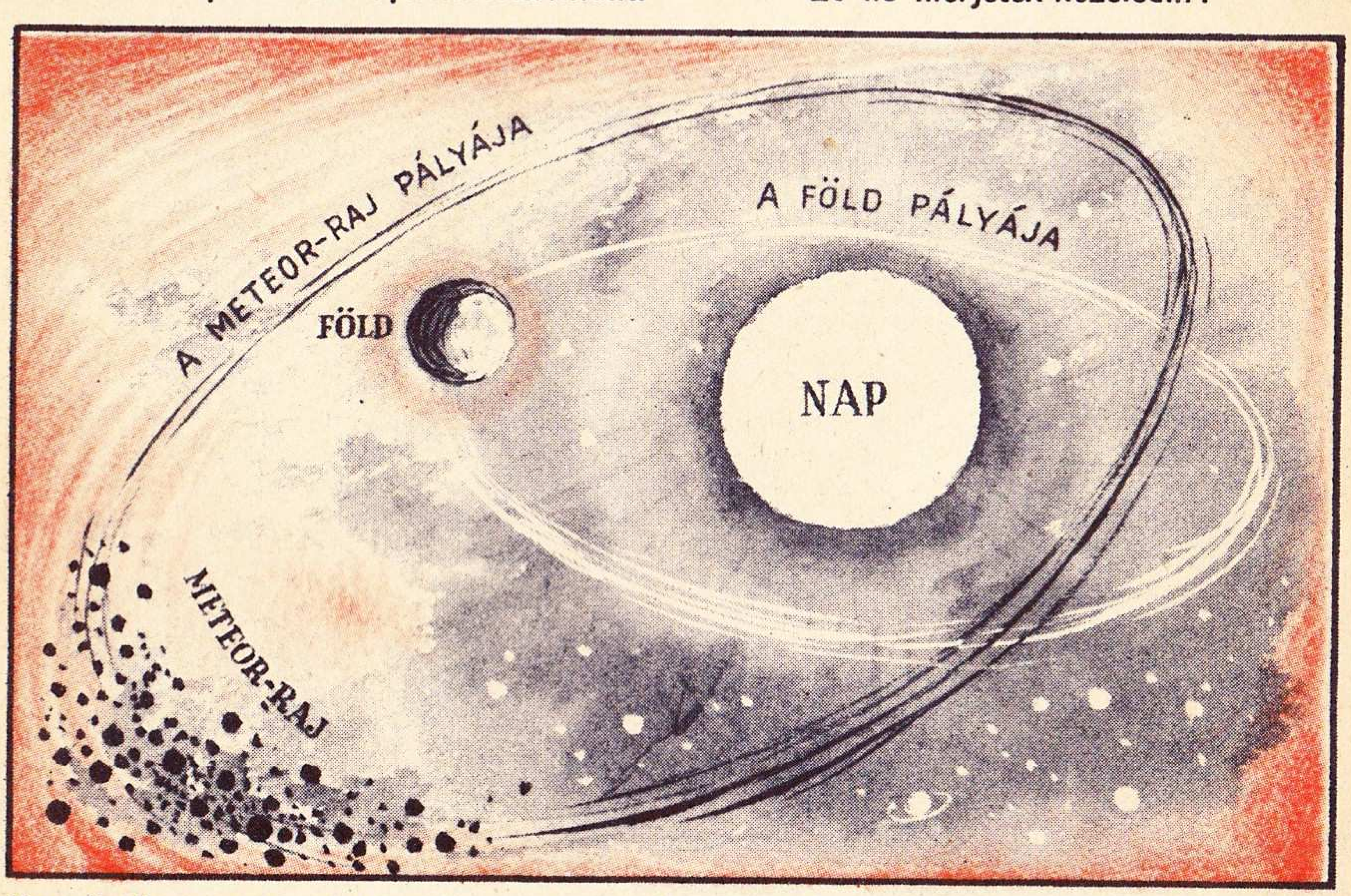

Karafanda nem is sejtette, hogy igazat beszél. Sok tízezer kilométer távolságból a naprendszer parányi bolygói: meteorok ezrei közeledtek . . .

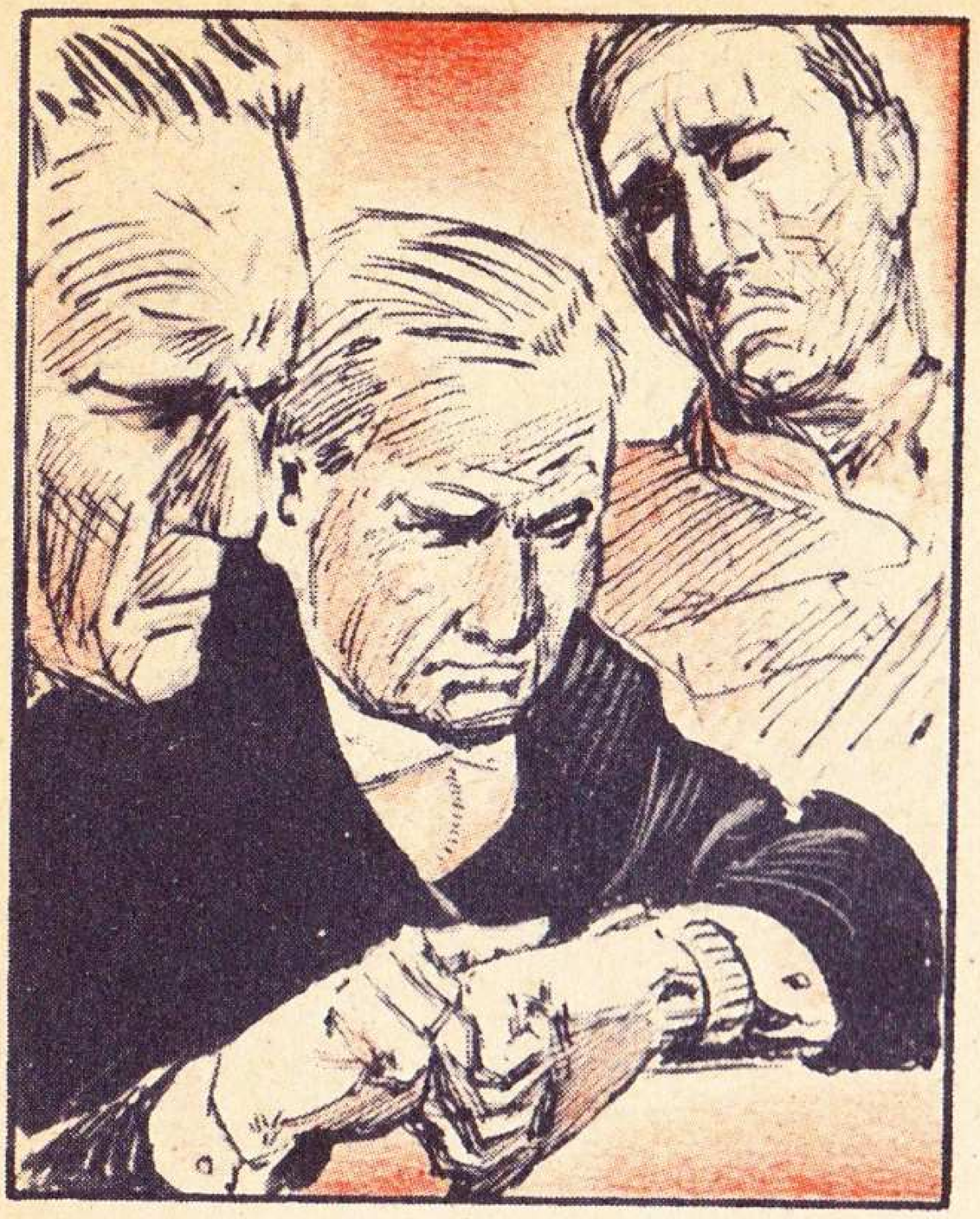

A műszerek idelenn is jelezték a meteorok közeledtét. „Húsz percük van. A Föld ekkor kerül a meteorok útjába. Ha nem menekülnek vissza, szitává lyukasztják őket.”

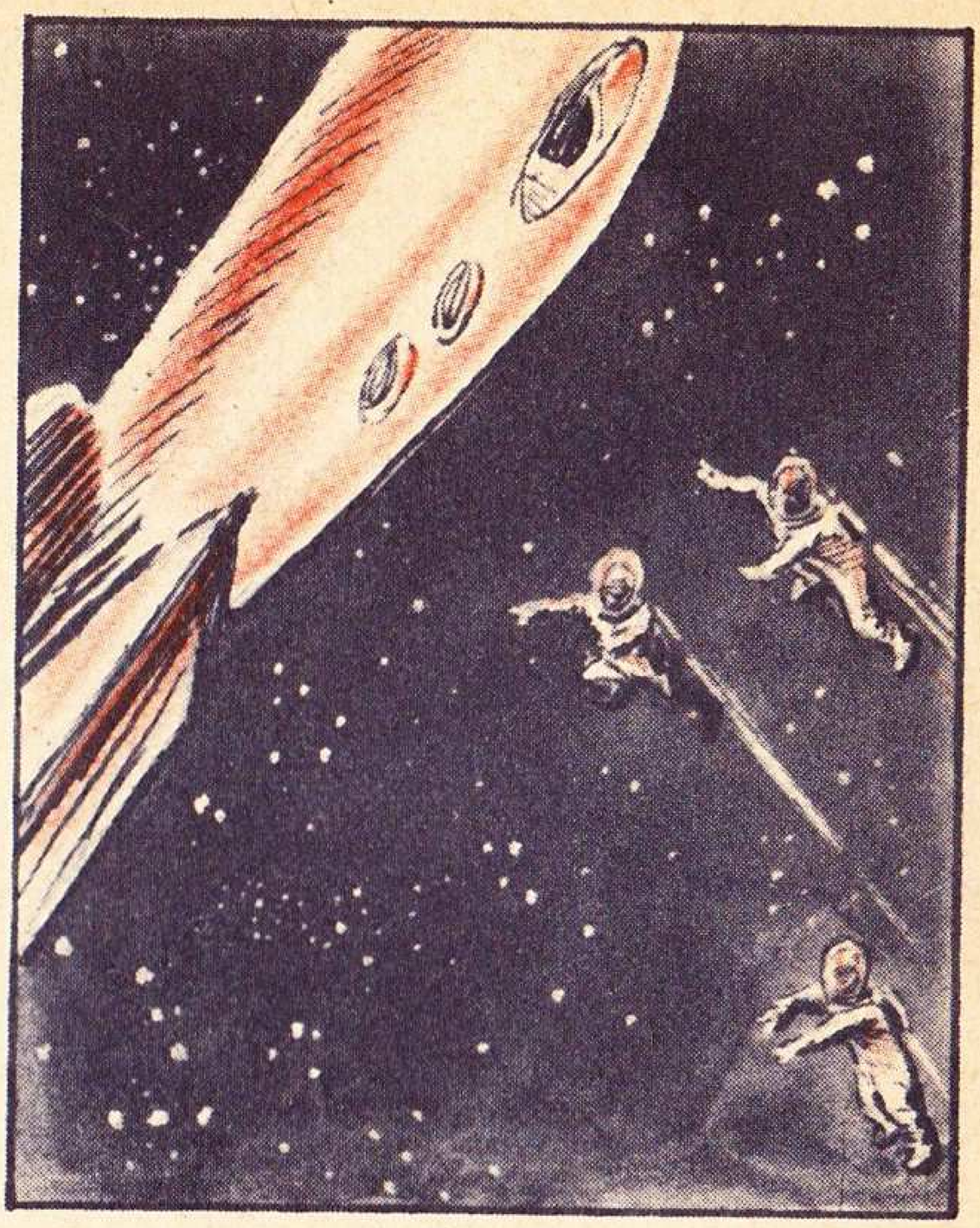

A két űrhajós bátran közeledett az életmentő rakétához. Karafandának az utolsó percben inába szállt a bátorsága. Ahelyett, hogy a gépbe visszaugrott volna, menekült.

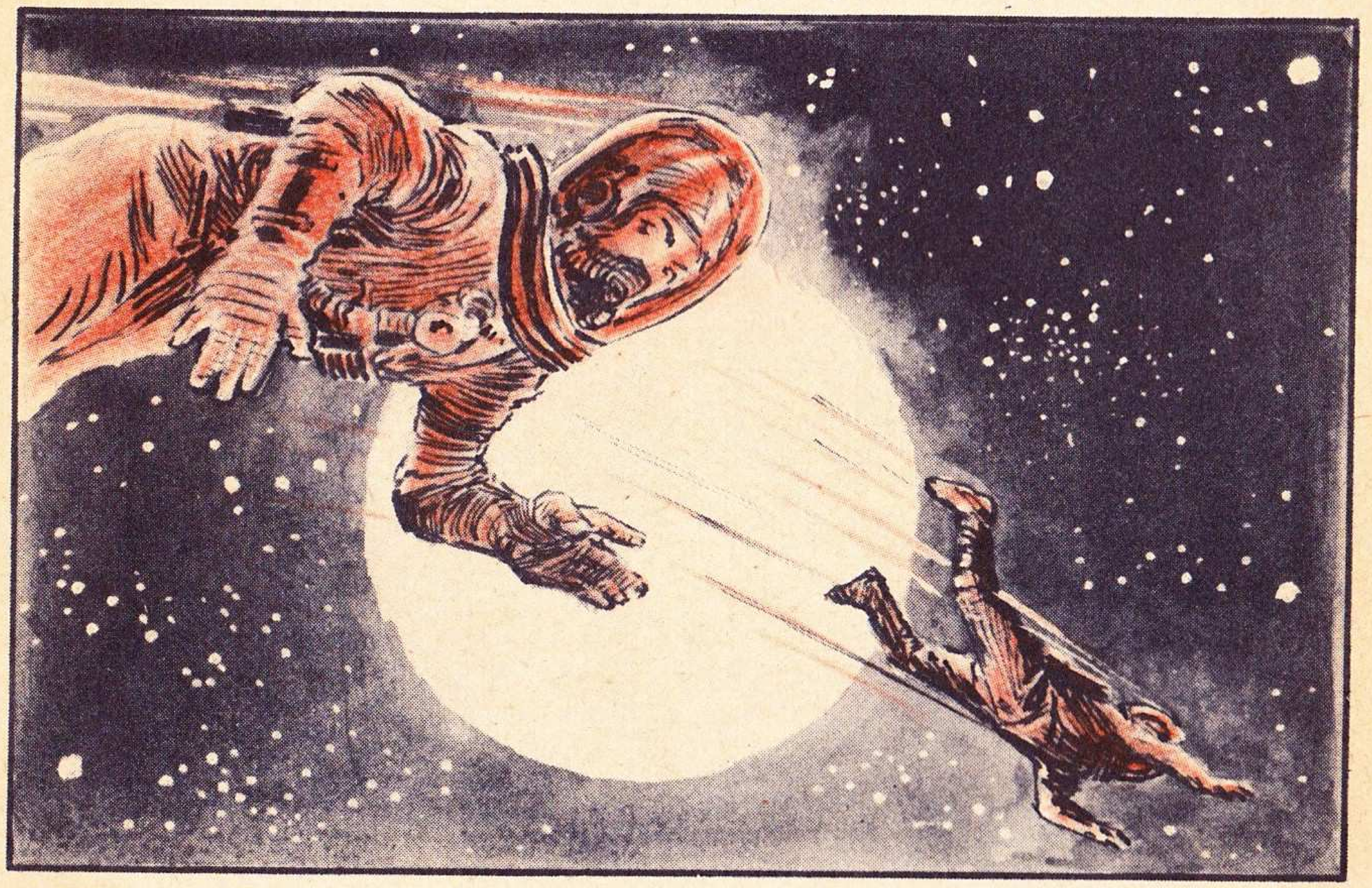

„Nézd” — kiáltotta a mikrofonba Kovács Vince. — „Egyenesen a Föld felé tart !” Li Po hangja remegett : „Megérdemelné, hogy a Föld vonzásába kerülve lezuhanjon, mint egy meteor . . .” „Vágjunk elébe !” — javasolta Vince.

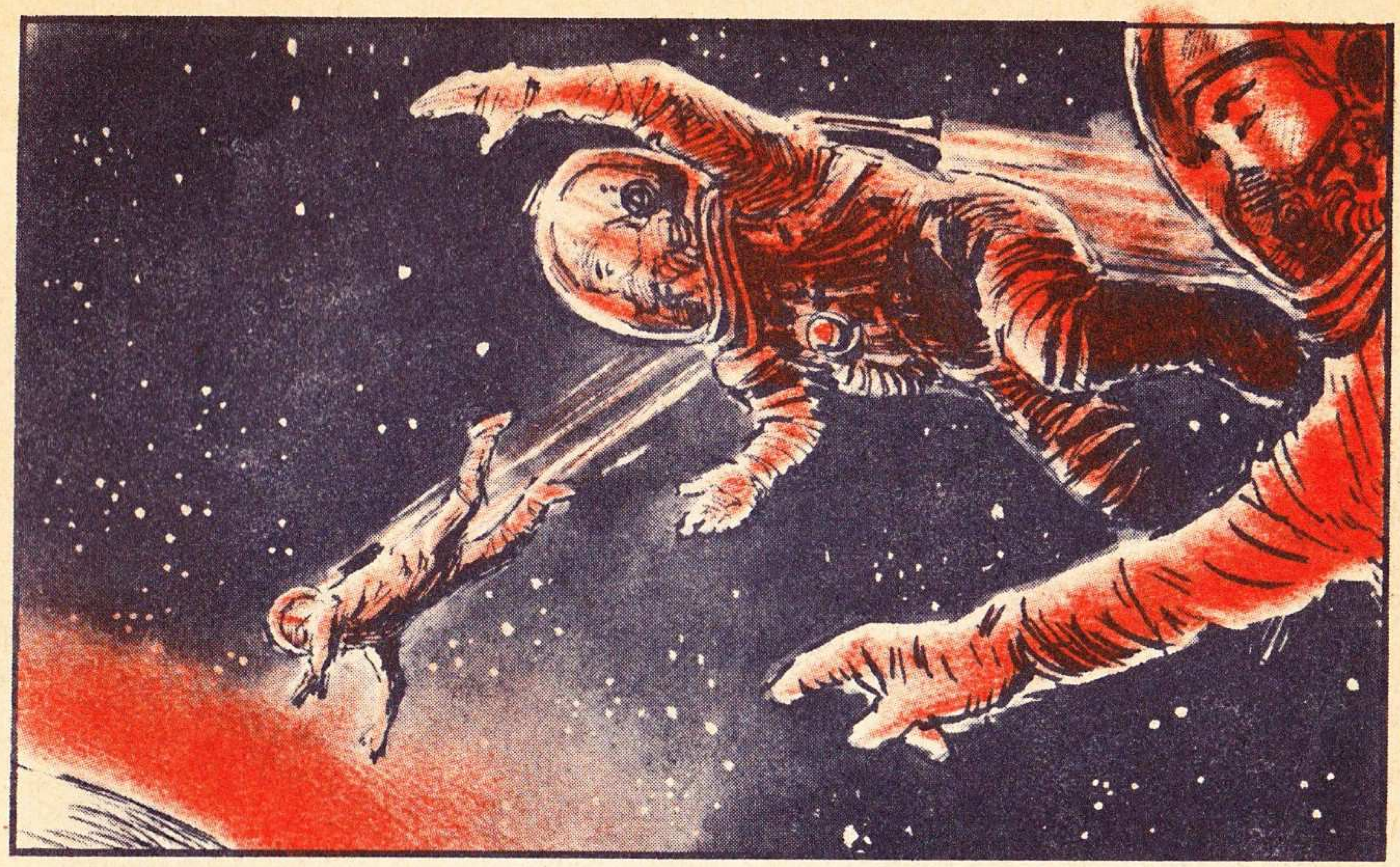

„Karafanda, vigyázz!... Karafanda, vigyázz!... Li Po, vágj elébe!...” Az eszét vesztett Karafanda végre megértette, miért kell megállnia.

Karafandát magára hagyhatták volna, mégsem tették. A 03-as rakéta száguldva közeledett három utasával a Földhöz.

Hatalmas tömeg figyelte messziről, hogyan ereszkedik le a győztes rakéta. Vajon hány utas van benne? Él-e valamennyi?

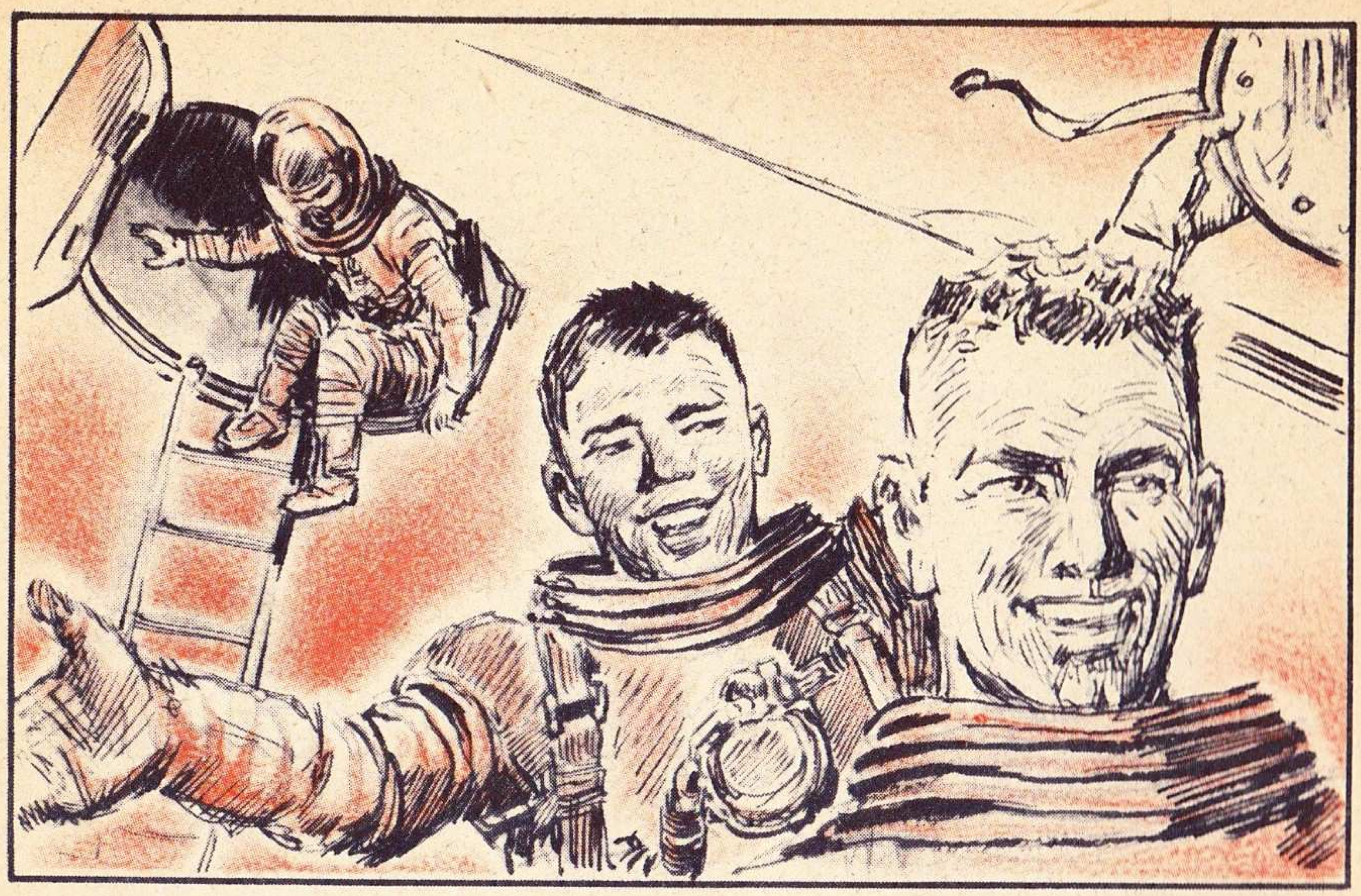

A világűr két hőse széles mosollyal lépett ki a rakétából. A harmadik fülkéből halálra váltan bukott ki dr. Karafanda, a „megmentő". Nem bántotta senki, nem törődött vele senki. Gyávaságáért, hiúságáért így is meglakolt.

Rajz : ZÓRÁD ERNŐ **Szöveg : RÓNASZEGI MIKLÓS**

SZIVÁRVÁNY KISKÖNYVTÁR

Eddig megjelent:

Ákos Miklós: A jégtábla rabjai
Örkény István: Hajnali pisztolylövés
Kittenberger Kálmán: Oroszlánkaland Afrikában
Kuczka Péter: A Tollas Kígyó unokája
Gyöngyi László: Viszik már kötve paripára
Makai György: John Brown csatája
Aczél Tamás: Rózsa Sándor és az ulánusok
Vajda István: Szökés a halálból
Méray Tibor: A teknőchajók
Molnár Gábor: Kaland az ősvadonban
Rónaszegi Miklós: Dr. Karafanda fogadása

Legközelebb megjelenik:

Karinthy Frigyes: Röhög az egész osztály
Hámos György: Aranycsillag
Hegedüs Géza: Mátyás király Debrecenben
Sipos Gyula: A sas fészke
Murányi-Kovács Endre: Pancho Villa
Molnár Miklós: Árvízi hajósok
Déry Tibor: A pirossapkások

© *RÓNASZEGI MIKLÓS 1956*

Sz. 11. A kiadásért felel az Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Budapest 1956
Szerkeszti: Gelléri A. Felelős szerkesztő: Janikovszky Béláné. Képszerkesztő: Bedő I. Műszaki vezető : Gortvai T.
50 000 példány, 1 (A/5) ív, MNOSZ 5601—54 Budapesti Szikra Nyomda. F. v.: Lengyel Lajos igazgató